Integral OVIDIU BUFNILĂ

PREMIUL CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1993 PENTRU ROMAN

JURNALUL® S.F.

Nr.65 Anu l III ■ Săptămînal de Science – Fiction ■ 16 pagini ■ 150 lei

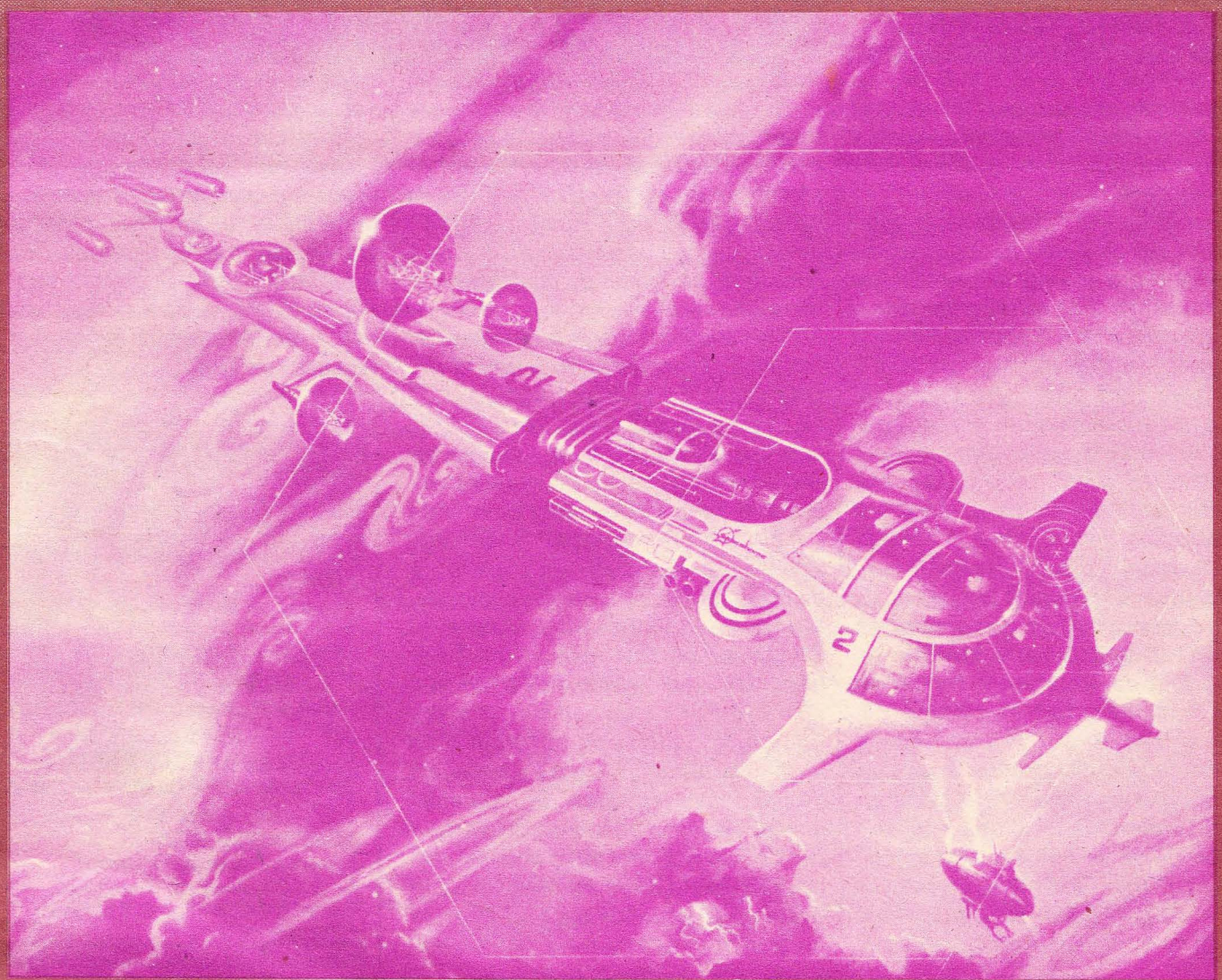

Ovidiu Bufnilă - date biografice

S-a născut pe 15 august 1957, la Tîrgu Ocna,Bacău.

Absolvent al Facultăţii de Metalurgie Galaţi (1981).

Debutul dublu- în revista PARADOX (1980) cu povestirea *Ceasul solar* (premiul Convenţiei de la Oradea) şi în revista LUCEAFĂRUL cu povestirea *Maşini în mişcare*.

În anul 1981 înfiinţează la Bistriţa cenaclul Univers.

În 1982, la Bacău, împreună cu Alexandru Ungureanu şi Răzvan Haritonovici pune bazele unui nou cenaclu 451° F (mai tîrziu cenaclul îşi va schimba numele, din motive politice, în Clepsidra).

A publicat în mai toate revistele literare (*Vatra, ASTRA, România literară*), în fanzine, are texte în trei antologii şi, rara avis , un roman JAZZONIA (premiul Convenţiei pe 1993).

Anul acesta ar trebui să îi mai apară încă trei romane - Cadavre de lux - ed. *Calende*, Adamville, ed. *Dacia*, Moartea purpurie, ed. *Brâncuşi*.

Este căsătorit, soţia - Mihaela - este profesoară şi cunoscută traducătoare din franceză şi engleză. Nu are copii.

Actualmente este Consilier de presă la Casa de Comerţ şi Industrie din Bacău.

SF-ul a murit - trăiască SF-ul !

Trebuie să recunosc faptul că atunci cînd am preluat interviul domnului C.T. Popescu mă aşteptam la o replică promptă şi acidă din partea fandomului. (De altfel replica a şi venit pe calea undelor în mai toate oraşele în care există emisiuni sf.) Dar nu am primit nimic în scris şi, paradoxal, nici măcar ăia durii din generaţia 90 n-au scribelit nimic prin fanzine, lucru tare ciudat pentru vremurile astea de tranziţie cînd poţi spune oriunde şi orice vrei, cel puţin în principiu. Şi iată că după o lună de aşteptare a sosit şi replica mult aşteptată sub forma unor numere speciale ale unor tipi care au cam dispărut prin '89, sau ar fi trebuit să dispară. Da' nu e timpul trecut! PAX VOBISCUM! & HAPPY NEW YEAR!

Adrian Bănuţă

OVIDIU BUFNILA

CRONICA UNEI MORŢI ANUNŢATE

Cu puţină vreme în urmă, într-un text publicat în „Jurnalul SF", criticul literar Doru Pruteanu profeţea moartea literaturii science fiction. Aceasta, fiind „o literatură cu semne fără referent", va dispare în curînd nemaiexistînd semnele. Pe cei ce susţin că nu ar exista literatura SF, o asemenea profeţie i-ar şoca tot atît de mult ca şi pe cei care o susţin cu ardoare. Că science fiction-ul românesc străbate de cîţiva ani buni o adevărată criză e un lucru cunoscut. Compromisul, impostura şi mediocritatea au erodat această literatură considerată cînd revoluţionară, cînd vulgară. Observaţi că eu accept SF-ul a fi literatură fără însă a cădea în eroarea de a-l analiza în bloc. Cîmpurile în care se dezvoltă sînt inegale din punct de vedere valoric şi, pe ansamblu, ca orice literatură, SF-ul este guvernat de o entropie devastatoare. Numai că Doru Puteanu refuză să observe că, dacă un corp literar (o literatură) îşi conţine declinul, îşi conţine în acelaşi timp şi un virtual punct de transformare. Unele cîmpuri literare SF autohtone relevă semne ale unei apropiate transformări. Înlocuirea parodicului cu gravitatea. Redescoperirea personajului. Refuzul pastişei. Producţiile SF autohtone vin dintr-o încrîncenare intimă care, dacă nu s-a transformat de cele mai multe ori într-o opoziţie faţişă faţă de sistem, s-a conservat pentru a înlesni un salt valoric de substanţă. Să nu uităm, „1984", vestitul roman al lui Orwell, poate fi considerat un roman de conjunctură al războiului rece!

Transformarea semnelor este un fenomen binecunoscut în literatura SF. Gen suplu, cu multiple posibilităţi de explorare a realului şi imaginarului, SF-ul pare mai degrabă a avea, un caracter pulsatoriu. Cu forme de manifestare şocante, care bulversează pînă şi pe criticii literari ocazionali ai SF-ului, acest gen literar proteic pare a dezminţi tot timpul profeţiile pesimiste. S-ar putea descoperi într-o bună zi că SF-ul este, de fapt, metaliteratură. Şi ar putea fi aşa, de vreme ce a absorbit cu uşurinţă curentele literare „serioase"- ultima sa achiziţie fiind postmodernismul pe care l-a îmbogăţit cu noi semne specifice. În momentul actual, SF-ul nu trebuie să fie preocupat de „cronica unei morţi anunţate", ci de posibilităţile lui de manifestare. El ar trebui să-şi răspundă dacă va reuşi să nu facă vreun compromis cu Puterea. Căci, lesne de înţeles, canalele oficiale vor accepta un SF convenabil şi de conjunctură. SF-ul vitriolant, incomod, protestatar va trebui să se mulţumească a fi catalogat cu „îngăduinţă" şi cantonat în reviste cu tiraj limitat, în ediţii pirat sau Doamne fereşte, xeroxat şi citit pe sub pat. Pentru că, istoria ne-a demonstrat-o de atîtea ori, democraţia îşi conţine dictatura şi declinul.

JURNALUL S.F.

Premiul Convenţiei Naţionale de SF 1993

Editat de : INTACT

COLECTIVUL DE REDACŢIE :

Adrian BĂNUŢĂ (Redactor şef)

Dan MERIŞCA, Nicolae C. ARITON, Ionuţ BĂNUŢĂ, Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUŞU, Cristian IONESCU, Cătălin IONESCU, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBU (Redactori) Marian IRIMIA (fotoreporter)

ADRESA REDACŢIEI :

Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 25-27, sector 1, Bucureşti.

Tel. 3127135, 3129366, 3129945

Răspunderea materialelor informative revine autorilor.

Comedia Dell' Arte

Bum, bum! Lume, lume! Rap! Rap! Își rupe mîinile toboșarul tropăind cu cizmele-i noroite pe scîndurile proaspăt ceruite ale scenei. Bum.

S-au strîns cu zecile de-alde gură-cască, șoșotesc vocile din culise.

– Arlechino! Arlechino! urlă tîrgoveții înfierbîntați. De-a tumba, Arlechino. Druuum. Și cortina cade în urmă-i. E suplu Arlechino. Și viclean.

– Aha, zice parșivul.

– Aha! dau tîrgoveții ochii peste cap.

– Aha, ahaaa!

–Aha, ahaaaa! își dău în petec tîrgoveții. Rînjește Arlechino, gata-s, învîrte-i dară! Și-și umflă pipetul și bate cu pantofiorul-curcubeu, tăcere. Înfiorată, gloata sîsîie, acu-i acu! Tăcere.

– Spune povestea...

–Aaaa! șoptesc înfiorați burtoșii tîrgoveți.

Dar lasă povestea Arlechino și sare de pe scenă și sărută o fată din mulțime. Leșină tînăra și, hop, mulțime-ai dă cu gura. Că vrea povestea, să urce iar pe scenă.

– Spune povestea cu bravul Pantalone...

– Dar nu e brav! strigă un tîrgoveț cu palmele trompetă-n dreptu' gurii.

– Cine-ndrăznește? se-ncruntă Arlechino. Tu?! Ei, hai, curaj! Tu sufletu-ți despoaie!

Dar tîrgovețu' își plecă rușinos privirea în pămînt. Și ceru-i înnorat. Și rage un măgar. Și garda regelui stă snop mai sus de birt. Să vază care-i dă cu gura. Dar lasă!

– Nu-i brav numitu' Pantalone, ai?!

– Dar zi povestea!

Și Arlechino face-un gest curtenitor și, iată, cortina se ridică și-apare Pantalone. Peruca-i strîmbă și merge-mpiedicat. Și tîrgoveții rîd, vezi bine.

– Colombinaaa! Colombinaaa! ridică glasul Pantalone.

Și alde gură-cască așteaptă s-apară fata, dură. Unde-i, Pantalone, unde-i? Dă din umeri ofticosu', o ține pentru el, i-e teamă că vine Capitano și-o fură c-un sărut. Stă soarele în spatele umflatului nor ce-a stropit acum un ceas Turnu' Fierarilor.

– Cu broaște-a plouat! gîfîie unu'.

– Ba cu orologii mari, de-argint, să mor de nu-i adevărat!

– Fugiți de-aici, au coborît din cer îngeri o droaie și nici măcar un strop!

– Dar tacă-vă gura, zău, aici ne spun povestea! se-nfurie cumplit o calfă de zidar.

Arlechino-i fugărit de Pantalone. Au ei o pricină. Da lumea-i răbdătoare ioc. Vreo cîțiva bat din buze și-aleargă să se procopească, zău, cu-argintul orologiu căzut din cer. Nu-i doar unul, tot bîiguie-un tîmplar, sînt sute. E darnic Domnul!

– Nu-i Dumnezeu, șoptește-o precupeață. E o forță-ascunsă-n stele, pe cuvînt, a zis spițerul.

– Minte și-o va sfîrși pe rug! se-nfoaie altă precupeață.

– Taci soro, drept grăit-a bunul de spițer, e-o forță, ce mai, nici aburu' nu-i mai presus de ea!

– Care abur, proasto?

– Proastă ești tu! Aburu' care pune în mișcare păpușa construită de spițer. Am auzit-o glăsuind.

– Tacă-vă gura! răcnește-un mustăcios de spadasin aflat întîmplător în piață. Nu-i forță necurată! Pe legea mea, e chiar atracția lunară!

Se îmbulzește lumea chiar în față. Parșivul de-Arlechinno maimțărindu-l pe bietul Pantalone tot cere Colombinei să se arate. Fiori străbat mulțmea. De prin văzduh, chemată, chicotitoarea, se lasă legănîndu-se de-o umbreluță. Crucindu-se, un tîrgoveț îi dă cu huideo, căci diavolească-i arta saltimbancilor! Și-o precupeață-i ține hangul și lumea toată.

– De ce vă-nverșunați? întrebă cu glas firav micuța Colombină.

– Tu din văzduh te-ai întrupat! morocănos îi strigă spadasinul.

– Ei și? E cu păcat?

Dar las-o! Uite-l pe mîndrul Capitano cum răsare dintr-o secretă înfățișare-n scenă. B-ai scenă, ba-i castel, ba coastă-mpădurită. Nebunii saltimbanci au gust de hîrjoneală. Iar bietul tîrgoveț își rupe gîtu-n două zgîindu-se la scatolceala lor. Căci Pantalone îl are pe - Arlechino iar el, parșivul, ca din întîmplare, un șut îi trage lui Capitano, bravul.

– Străpunge-l! Fă-l praf! se-nfierbîntă calfa de zidar cerînd pe scenă moarteandrăznețului nebun.

Capitano nu-l ia în seamă și-aleargă în urma micuței Colombina să-i cucerească bătaia inimii speriate. Iar Pantalone atent se umflă-n pene, zice:

– Un căpitan! Aha! Dar mîna el să-mi ceară și-om mai vedea! Trufia și prostia cu-un preț prea greu se cer a fi plătite! Viteze, înfățișează-mi-te chiar acum!

Din picioare, nărăvași, bat tîrgoveții - Ar vrea o chelfăneală ca-n piesa de ieri seară. Ha, frumos a fost arlechinul mort era și bine pus la saramură! Oh, mincinosul! A luat-o pe cocoașă! Dar azi, acum?! Ce-i cu aiureala asta? Tot se codesc, tot poartă vorbe saltimbancii! Și Pantalone ăsta ce-i? Își lasă fata curtată de-un curajos de mucava? Păi să-l vedem la luptă!

– Lupta! strigă-un măcelar frecîndu-și palmele-lopeți.

Naivul? Omule, privește-n jur, nu-i lupta ce-o tot ceri! E numai violenie, sperjur, trădare în lumea ce te înconjoară!

– Să-l pună la pămînt! tot strigă măcelarul.

– Bolîndule, ai vrea strivindu-mi piciorușul să te înalți să vezi mai bine? Să-mi vină slujitorii să te scarmene, păzea! îi strigă o copiliță al cărui mijloc de albină e strîns cu o curea din piele adusă din Orient.

Și lumea rîde-nveselită. Doar sub arcade doi gardieni șoptessc misterioase vorbe. Cum că din saltimbanci din cînd în cînd s-ar slobozi un șuierat. Ba chiar și mici străfulgerări. E abur, zice unul din gardieni.. Taci, ne-aude cineva. E Necuratul mă crede pe cuvînt. Și tac. Și-și zăngănesc pumnalele în teacă.

– De unde vii tu dragă Colombină?! se hotărăște să-și joace rolul parșivul de-Arlechino.

– Din Lună vin! șoptește ea.

– O, dar, mă minți! Credeam că vii de dincolo de sat!

– Nici nu visezi! Din Lună vin și-am auzit de tine!

– Mă măgulești!

E proastă piesa, zice-un tîrgoveț. Că minte Colombina, mîncat-au Luna-n faptu' serii vreo doi trei vîrcolaci. Și-apoi cum s-ajungă ea în Lună? Doar nimeni nu e prost.

– Capitano, ce crezi?!

– Din Lună sau din Soare să vină ea, cu mîna i-o voi cere, acum, neîntîrziat!

Dar Colombina-l calcă pe picior, nu asta-i spusa, le-a încurcat vezi bine beținanul. De la o poștă simți c-a dat pe gît o bute. Și-l ia, în grabă, de-o ureche, micuța Colombină și, iureș, pe-ntreaga scenă, iute. Să rîzi! Să plîngi! Se-ntreabă tîrgoveții și mai c-ar șterge-o acasă să se culce. Mai e și mîine-o zi! Dar vai! Privește! Înțepenită, Colombina dă ochii peste cap și-un abur străveziu plutește ieșindu-i din orbite. Să te crucești, ce naiba! Se-avîntă cei doi gardieni și-agită pumnealele. Lumea se dă în lături speriată. Pe scenă, pe scenă, strigă. Și o explozie de lumină în plin văzduh. Și-un uruit.

– Nu-s oameni! strigă unul din gardieni.

– Nu-s!

– Și aburul îi părăsește!

– Tin'te bine, se mișcă scena!

– Privește, funii o trag în cer!

– Încă mai vezi Pămîntul?!

– Încă dar vezi, o mare de-ntuneric ne cuprinde.

– Nu mai vorbi, uite cum piere aburu' din tine!

– Nu-s nici eu om?!

– Vezi bine, nu!

– Atunci! sîsîie gardianul?

– Atunci?

– Tu cine ești?

– Nu m-am născut, voi fi.

– Vorbești prostii, șoptește păpușa-gardian.

Și-urcînd în cer, în cercuri largi, gardianul-cel adevărat se aruncă în jos purtînd în loc de aripi, cortina.

Ovidiu Bufnilă

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Director administrativ :
Titus GUVIR

Tehnoredactare computerizată
Adrian BĂNUȚĂ

Culegere:
Doina PREOTU
Mihaela IVAN

Corectură:
Mihaela VANEA

Montaj offset:
Daniel STĂNICĂ
Mariana SEBE
Silvana GREERE

JURNALUL S.F.
este înscris în Catalogul Presei la poziția 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET.
Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA
PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 București - România
Piața Presei Libere nr. 1.

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor

JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCĂ

CADAVRE DE LUX

Fragment din romanul aflat în pregătire la editura CALENDE

UNU

Se-auzi cea de-a douăsprezecea bătaie din Turnul Primăriei. Limbile bătrînului orologiu se topiră-n picuri strălucitori. Figurinele mecanice, care anunţau ora exactă cu lovituri de baros, se prăbuşiră-n gol sfărîmîdu-se de caldarîmul umed.

Un uriaş glob de foc tăie noapte-n două felii strălucitoare şi se scufundă şuierînd în apele golfului. Valurile inundară depozitele de mărfuri din docuri. Un balot de bumbac pluti departe rămînînd agăţat într-un semafor. Sirenele portului ţipară deznadăjduite. Macarelele se bălăngăniră sub rafalele puternice de vînt şi se răsturnară printre şinele contorsionate. Braţele lor dărîmară-n cădere acoperişurile unei magazii de cărburant. Sute de scîntei ţîşniră prin întuneric. Butoaiele săriră-n aer asemenea unor păstăi de fasole. O parîmă de oţel şfichiui văzduhul încins decapitînd un hamal care alerga să se ascundă sub un tronson. Cîteva remorchere-n derivă se loviră de-un tanc petrolier care se duse la fund cît ai clipi. Un elicopter explodă încercînd să salveze cîţiva marinari de pe un cargou eşuat în apropierea farului genovez. Bastonul de la prova unui velier străpunse masele de aer incandescent şi se înfipse în gîtul unui docher.

O grămadă de fulgere globulare căzură peste uzina electrică. Jerbe de foc orbitoare se încolăcira printre marile transformatoare. Cablurile de forţă se aprinseră unul după altul. Un turn de apă se surpă într-un nor de praf. Cîteva ambulanţe derapară stîlcind sub roţi mai mulţi muncitori care alergau zăpăciţi încoace şi-ncolo. Lămpile fluorescente de pe marile bulevarde pleznira asemenea unor baloane de săpun. Automobilele alergau brambura mînate de o forţă nevăzută. Un reporter de la postul local de televiziune sfîrşi într-o mare de flăcări în dreptul hotelului „Central". Stîlpii de înaltă tensiune se topiră instantaneu.

Un automobil nimeri într-o reclamă luminoasă. Un altul se făcu fărîme. Chiulasa motorului său strivi capul unui poliţist. Luminile farurilor şerupiau fantomatic printre şuvoaie de apă sulfuroasă care veneau de nicăieri. Un pumn de meteoriţi sfîrîi peste acoperişuri dărîmînd hornurile. O mulţime de bărbaţi şi femei încercară să se salveze aruncîndu-se pe geam. Se zdrobiră de caldarîm. Streşinile se umflară şi pocniră asurzitor. Conductele de gaz explodară. Cărămizi incandescente umpleau trotuarul. Vitrinele marilor magazine se lichefiară şi se scurseră-n rigole. Capacele canalelor subterane zburară prin aer rotindu-se ameninţător.

DEBUT - FABIAN CANCER

ÎNGĂDUINŢA

Să nu vă închipuiţi că ne-am fi certat pentru că nu am fi avut bani.

Ne plătiserm impozitul pe casă şi puteam oricînd s-o ştergem într-o călătorie sau să dăm o petrecere cu multă şampanie şi cu o grămadă de prieteni.

Cu alte cuvinte, duceam o viaţă prosperă şi, dacă cineva ne-ar fi văzut plimbîndu-ne pe stradă, ar fi fost îndreptăţit să exclame: „Iată doi oameni fericiţi!".

În sîmbăta aceea nu ne-am mai spus nici un cuvînt, am mîncat la repezeală, ne-am întors spatele, ne-am ignorat.

Ne plictiseam unul de altul pe veranda însorită. Din casă se revărsa o muzică de-a dreptul angelică. Ei şi?!

Vecinii noştri, care tocmai se întorceau de la pescuit, erau bine dispuşi şi cîntau cît îi ţinea gura. Se salutau cu toată lumea şi nu păreau să-şi facă probleme din cauza aprinselor dispute politice aflate la ordinea zilei.

Eleonora îşi sfîrşise de citit romanul poliţist şi stătea cu capul dat pe spate rătăcind cu privirea prin cer. Dintr-un elicopter al forţelor armate, comisarul îl soma pe cel mai aprig terorist al secolului să se predea. Gloanţele brăzdau aerul ca albinele. Teroristul murea în timp ce comisarul şi necunoscuţii cititori jubilau. În fine, şampanie şi aplauze.

Pe degetul meu mare de la picior urca o gărgăriţă.

Gîndul că izbăvirea omului se află nu în afara, ci înăuntrul său nu-mi dădea pace. Biblia mă năucise din pricina asta. Limpezimea şi mulţimea personajelor sale îmi dădeau fiori.

Vecinii noştri cărau plase de pescuit. Miroseau a alge de-ţi lua nasul. Rîdeau în hohote pentru că rataseră o captură de zile mari. Dar rîsul lor avea o undă de tristeţe.

Eleonora îi privea cu un oarecare interes. N-o amuza însă pescuitul. Ar fi dormit sau ar fi ascultat mai degrabă jazz. Sau ar fi alergat pe terenul de tenis închipuindu-se o mare campioană.

Nici eu nu mi-am încercat norocul la pescuit vreodată, pentru că mi se pare indecent să scoţi peştii din mediul lor la capătul unui fir de nylon.

– Cum stăm cu politica?! m-a întrebat vecinul alergînd pînă în bucătăria noastră după un pahar cu apă.

Ovidiu Bufniliă

I-am strigat că omizile mi-au năpădit grădina și că-i rog să-mi aducă ceva otrăvuri.

S-a întors indignat. Găsise în bucătărie fire de pălanjen. M-a luat de braț să mi le arate. N-aveam otrăvuri și, singura sluție, era după părerea lui, să dau foc omizilor. Halal!

Avea o pereche de pantaloni scurți, vecinul și tot agitîndu-se părea un pește perpelit pe jăratec. Cureaua, strînsă bine de tot, îl incomoda.

Mi-aduc aminte că nici eu nu mă simțeam în largul meu.

Nu-mi cade bine cînd cineva, mă vizitează pe nepusă masă și mă găsește în picioarele goale. În astfel de momente mă cuprinde pudoarea și un sentiment incomod: anume că picioarele mele sînt de-a dreptul monstruoase.

M-am dus în bucătărie. Firele de pălanjen atîrnau pe tot tavanul. Asemenea unor pînze de corabie rupte de furtună. Am văzut într-un film ceva asemănător. În dreapta mea, o tînără părea să trăiască intens întreaga acțiune. Chiar s-a lipit de mine căutînd de bună seamă un sprijin. M-am grăbit s-o încredințez că nu se înșelase și-am mîngîiat-o pe genunchi. Iar ea mi-a tras două perechi de palme.

Cînd m-am întors din bucătărie, veranda se golise.

Balansoarul încă se legăna. Glasurile stridente ale vecinilor noștri se pierduseră prin văzduh. Probabil că descoperiseră plăcerea efemeră a unei partide de tenis de cîmp.

Îi invitase Eleonora. Atît aștepta. Să-și arate pulpele bine bronzate, să alerge de colo-colo visîndu-și visul.

ÎNGĂDUINȚA

O clipă am fost furios pe ea. Ar fi trebuit să curețe firele de pălanjen cu o mătură. Ar fi trebuit să-și ceară scuze și să invoce un motiv plauzibil.

Ei și?!

M-am întins pe o rogojină și-am închis ochii. Căldura soarelui era atît de puternică încît m-a cuprins un gînd plăcut: nu erau oare pălanjenii aceia o părticică din mine? Iar eu o părticică din Eleonora? Iar ea, la rîndul ei, nu era oare o părticică din steaua Tau Ceti, iar steaua, o părticică din Univers?

Constantin Cozmiuc
Mihaela și Ovidiu Bufnilă
Lucian Ionică
Timișoara 1985

Unele se-nfipseră-n zidurile care se desfăceau acum bucată cu bucată. Un jet de apă fierbinte lovi două echipe de intervenție oparindu-le. Urlete de durere și de groază se înălțară în noapte. Cioburile unei vitrine tăiară beregata unui inspector de poliție care chema ajutoare prin radio. Un autobuz se învîrti în loc măturînd un chioșc de ziare și două femei care se ascunseră în spatele lui. Mănunchiuri de fulgere brăzdară cerul însîngerat. Un tei fu despicat în două și luă foc. Stoluri de ciori pierir-n flăcările care înghițeau cartiere-ntregi. Valuri fierbinți de vînt loviră gara smulgînd peronul și pasarelele. Cîțiva lucrători feroviari încercară să degajeze liniile dar fură aruncați dincolo de semnale, de suflul unor puternice explozii. Geamurile sălii de așteptare se făcură țăndări. O locomotivă se puse-n mișcare de una singură și pătrunse-n depou în mare viteză spărgînd zidurile și răsturnîndu-se în plin cîmp. Un vagon cu var se crăpă-n două. Norul alb pluti pe deasupra gării și omorî mai mulți trecători care se sufocară în mai puțin de cîteva secunde.

Un alt pumn de meteoriți căzu peste aeroport. O grămadă de aeronave luară foc. Scheletele lor arseră mai multe ore în șir scoțînd vălătucii grei de fum. Turnul de control se clătină și-apoi se făcu fărîme. Un avion care se afla încă în aer încercă să se îndrepte spre sud dar un fulger globular îl traversă de la un capăt la altul topindu-l ca pe o bucată de ceară. Betonul pistelor se crăpă. Ierburile uscate se făcură scrum.

Undeva, în noapte, se auzi un vaiet sfîșietor. Porțile cimitirului municipal țîșniră prin văzduh, se rostogoliră șuierînd și se prăbușiră departe, printre ruinele fumegînde ale unui cartier mărginaș. Clopotnița se umplu de lumină. Zidurile capelei se zguduiră. Ușa luă foc. Ferestrele zăngăniră. Unde de șoc smulse acoperișul de țiglă roșie. Lumînările se pulverizară. Pămîntul se cutremură. Întinderile duduiau. Aburi verzui sîsîiră îndelung ieșind din cavouri. Nori de pucioasă înflorira printre clopotele care sunau amenințător. Prin văduh se simți o vibrație stranie. Masele de aer încins se înghesuiră unele în altele. Pietrele funerare începură să se încline și să se prăbușească pe alei. Capacele cavourilor huruiră. Lanțurile care împrejmuiau mormintele

DEBUT - FABIAN CANCER

zăngănirâ şi ele.

Şi-atunci, nelămurit, se-auziră vocile morţilor. Prin întuneric se zăriră luminîndu-se crucile. Bulgării de pămînt clisos de pe morminte se rostogoliră. Undeva, în adînc, jucau luminţe. Mormintele se umflară. Din glod ţîşniră cioturi însîngerate. Apărură găvane lucind. Valuri de sînge se ridicară din morminte scurgîndu-se apoi la vale, printre salcîmi. Cadavre descărnate mişunau acum pe alei tîrîndu-se şi gemînd. Cîte-un ghem de viermi roşiatici se rostogoleau prin bălţile puturoase. Purtate de suflul exploziilor sicrie putrezite vîjîiau prin văzduh făcîndu-se bucăţi.

Mediterană. Erau şi blonde. Şi brunete. Şi roşcate. Scunde, înalte. Grase. Subţiri. Cu sînii mici, mici de tot, cît o tabacheră sau, dimpotrivă, cu sfîrcuri uriaşe, cît un cap de copil. Ce nebunie! Ah, viaţă tihnită şi lipsită de griji! Cît de departe erau foamea, setea şi frigul! Puturoasele celule ale puşcăriei! Bătăile de la poliţie! Şi păduchii de la azilul săracilor! Şi cît de plăcut era parfumul năbădăioaselor fetişcane care-l acopereau de sărutări înfocate şi neruşinate!

Parfum?! Aiurea!

Ce era cu duhoarea aceea cumplită?! Şi care-i tulbura frumosul vis zgîndu-se la el

vuiet asurzitor. Mii de fulgere împunseră întunericul. Cadavrele căzură-n genunchi. Inele luminoase începură să vîjie prin văzduh purtînd chipurile lor. O mare de sînge se revărsă peste gardul ruginit al cimitirului, ducînd cu ea sute de cruci arzînd.

Cerşetorul zări în noapte o cabină telefonică şi se îndreptă spre ea împleticindu-se şi ţipînd ca din gură de şarpe.

DO 1

– Alo! Alooo! Poliţiaaa?

– Care eşti acolo?! mormăi o voce fără chef.

– Eu sînt, dom' comisar,

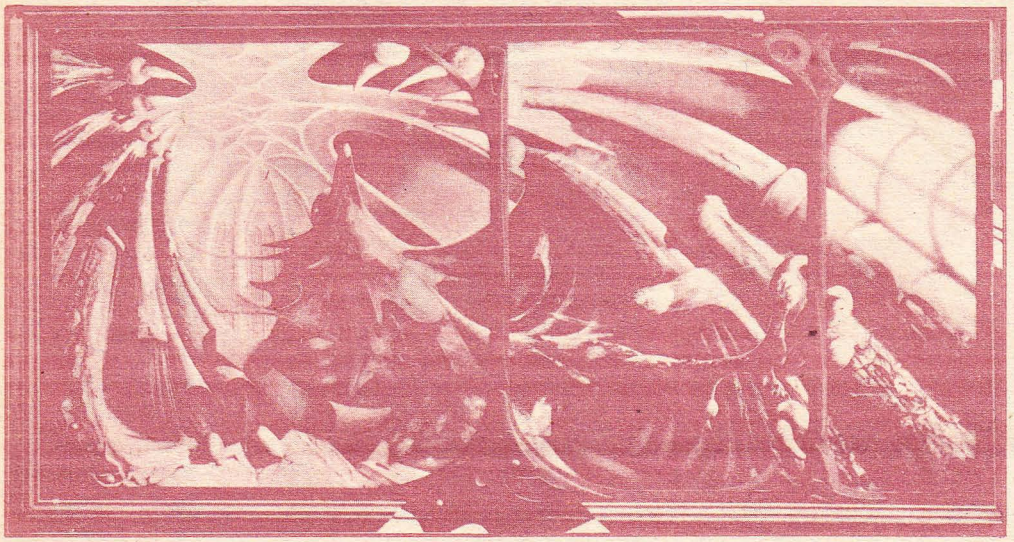

SAPALY Cerul se luminâ pentru o clipă. Stelele clipiră spasmodic. Spirale de foc alunecară prin dreptul lunii. Cadavrele se strînseră laolaltă pipăindu-se. O porniră spre aleea principală. Multe altele ieşeau din gropile pline de sînge şi li se alăturau gemînd şi gesticulînd fantomatic.

Pe-o bancă, la intrarea-n cimitir, soilea un cerşetor. Se visa undeva, pe Coasta de Azur. Nu-i păsa de nimic. Era îmbrăcat în pantaloni scurţi şi-avea pe el un tricou de marinar cumpărat de la un magazin de lux. Buzunarele-i erau doldora de bani. În port îl aştepta un iaht. O mulţime de fete răpitoare se ţineau de capul lui. I se agăţau de gît. Îi pipăiau daravera. Pofticioasele! Sigur că-şi notase numerelelor de telefon. Sigur că le invitase pe toate la restaurant. Ba chiar să-l însoţească toate într-o croazieră pe

cum rîdea fericit prin somn?!

Un cadavru! Două cadavre! Trei! Patru! O sută! O mieeeee!

Cerşetorul se dezmetici. Se ridică de pe bancă înspăimîntat. Încercă să fugă. Unul dintre morţi îi rînji drept în nas, tuşi nestăpînit şi-i umplu faţa de sînge. Un altul îi atinse obrazul privindu-l plin de interes. Alte două cadavre încercară să-l dezbrace. Cerşetorul începu să ţipe îngrozit. Prinse un cadavru de braţ încercînd să se elibereze din încercuire. Rămase cu braţul în mînă. Urlînd ca ieşit din minţi, o luă la fugă spre stradă. Cadavrele se năpustiră pe urmele lui gemînd. O parte încercară să-i taie cerşetorului calea. Se rostogoliră pe-un povîrniş umplînd iarba de sînge. Cerşetorul le ocoli sărind peste ele şi porni valvîrtej la vale.

Preţ de o clipă, furtuna cosmică se potoli. Apoi se-auzi un

Lăscărică!

– Lăscărică?! se miră vocea de la cpătul firului căscînd zgomotos.

– Cerşetoru'!

– Aha! Care-i şpilu', băiatule?! întrebă comisarul plictisit.

– Sînt în mare pericol! ţipă Lăscărică izbucind în plîns.

– Ţine-ţi firea, mă băiatule! De cînd cu furtuna asta cosmică, totu' s-a întors cu fundu-n sus! mormăi comisarul.

– Dom' comisar, or să-mi bea sîngele!

– Asta-i bună!

– Zău aşa! o mie se ţin după mine! Uite-i colo-n vîrfu' dealului! Vin încoace! Or să-mi sară-n gît! Nici nu ştiţi cît de periculoşi sînt!

– Nu spune!

– Pe cuvîntu' meu, dom' comisar!

– Dă-i gaz, mă, băiatule! Ia-o de la început! Avem timp berechet! Trupa-i prin oraş.

PRIVIREA MEDUZEI

Bunicul meu avea o pereche de bretele galbene. Le purta mai ales duminica atunci cînd se plimba pe Strada Mare. Primea adeseori bileţele de amor. Chiar petale de trandafiri presate. El rîdea de se prăpădea şi din cînd în cînd îmi făcea cu ochiul.

Eu începusem să visez noaptea doi ochi uriaşi. Uneori mă urmăreau şi ziua. Eram aproape sigur că-i ştiu.

Aparatul de bărbierit, pămătuful, săpunul, bretelele galbene erau pentru mine, toate instrumente ale virilităţii. Ştiu că atunci cînd le atingeam ochii dispăreau ca prin farmec.

Într-una din duminici, ca să scap, am furat bretelele şi le-am ţinut ascunse toată ziua în sîn. Să fie aceasta doar un banal exemplu de cauzalitate? Mi se întîmplă şi astăzi să fiu tentat să fur bretele, aparate de bărbierit şi aşa mai departe. Mă feresc din răsputeri. În luciul oglinzii plutesc ochii. Prin aer. Într-un balon de săpun.

Uneori mi-o amintesc pe Maria. Îmbrăcată în negru. Parcă plutind pe pavajul de granit de pe Strada Mare. Maria, pe care bunicul a iubit-o fără a o putea cuceri vreodată şi de care eu însumi mai sînt şi astăzi îndrăgostit.

Capela Sixtină

Benedict, arhivarul, născîndu-i-se un fiu, s-a făcut praf la cîrciuma „La trei păduchi".

În dreptul Palatului telefoanelor a căzut într-o gură de canal.

S-a trezit, nu mult după aceea, într-o sală în care era ridicată o schelă de lemn; pe ea lucra un bărbat viguros.

– Eu sînt Michelangelo, spuse bărbatul continuînd să lucreze. Şi să ştii că n-am de gînd să-ţi povestesc nimic despre viaţa mea! Au mai fost şi alţii cu tot felul de maşinării care fulgerau şi

care îmi furau chipul.

Benedict dădu să-şi ceară scuze pentru deranj. Michelangelo îl opri cu un gest nervos. Apoi, zîmbind, îi arătă opera la care lucra:

– Omul, măsura tuturor lucrurilor! strigă.

Benedict încuviinţă, zîmbind strîmb.

– Dac vrei să afli ceva, va trebui să lucrezi pentru mine, continuă Michelangelo. Ştii sa faci vopsele?

Benedict dădu din umeri privindu-l neputincios.

– Nici măcar atîta lucru? strigă furios Michelangelo. Ce ştiţi voi oamenii din viitor? Padre, du-l înapoi.

Benedict se lăsă împins de preot spre o portiţă care se întrezărea în întuneric. Urcă o scăriţă şi ieşi la lumină chiar în faţa Palatului telefoanelor. Uimit, se întoarse să mulţumească, dar nici urmă de Padre. În întuneric, doar apa rău mirositoare clipocea, semn sigur al trecerii timpului.

SĂ ÎNŢELEGEM MUZICA

Tocmai ascultam Vivaldi cînd în cameră a intrat Barbao, tristul rege al urangutanilor care mi-a spus timid că îi venise rîndul.

M-am ridicat, am oprit pick-up-ul şi l-am privit nemulţumit pe Barbao drept în ochi.

Nu credeam şi nici astăzi nu cred că un urangutan poate pricepe ceva din muzica lui Vivaldi, dar înţelegerea era înţelegere.

Am luat un pachet de ţigări de pe masă şi am intrat în baie şi l-am lăsat pe Barbao singur.

M-am lăsat în cada cu apă călduţă. De dincolo se auzeau răzbătînd acordurile orchestrei simfonice. Sunetele muzicii m-au făcut o vreme să visez.

Odată revenit la realitate, am aprins o ţigară şi l-am ajutat pe paznicul grădinii zoologice s-o fumeze.

Paznicul era bine legat de calorifer cu o curea şi nu mai părea atît de scîrbit de cele opt tentacule ale mele.

Hai, ţine-mi de urît, Lăscărică!

– Nu-i timp, dom' comisar! În curînd ăştia năvălesc peste mine! se plînse cerşetorul bătînd din picioare. Doar nu le-am făcut nici un rău! Nimica! Dormeam şi eu pe banca aia...

– Aha! strigă comisarul. De cîte ori ţi-am zis să nu te mai prind umblînd teleleu prin oraş?! Ai?! Zi, Lăscărică! Am pus o vorbă bună pentru tine la doamna Elisabeta de la azilu' săracilor?! Am puuuuus...

– Acolo-s păduchi!

– Nu-i frumos s-o torni pe doamna Elisabeta. De cîte ori nu ţi-a dat ea să mănînci, nerecunoscătorule!

– Supa aia-i ca o leşie, dom' comisar! Lături, nu altceva!

– Da, da, Lăscărică! Eşti un băiat rău. Ţi-am spus-o întotdeauna! Nu vrei s-apuci pe calea cea bună! Nimic nu te mulţumeşte, nimic nu-ţi place. Faci pe domnişorul cu mine! Zi drept cîţi ai uşurat de portofel săptămîna asta?

– Dom' comisar, vorbiţi cu păcat! Eu trăiesc din mila publică! Unu' dă mai mult, altu' mai puţin! Doar ştiţi cum e! se burică Lăscărică.

– Lasă, lasă.... Nu mă duci tu pe mine! urlă comisarul. Hai, zi care-i şpilu'! Te-am mirosit eu! Ai făcut o porcărie, ceva...

– Să mor că nu!

– Da, da! Ce mai încoace şi-ncolo! Te simt! Parcă-ţi văd ochişorii! O să le strîng mîna tipilor care vor să-ţi pună pielea-n băţ!

– Nu închideţi, dom' comisar! Nu mă lăsaaaaţi...

– Ia mai taci!

– Vor să mă încercuiască! Le curg bale însîngerate din gurile alea împuţite! Dumnezeule! se jelui Lăscărică acoperindu-şi ochii.

– Hai că mi se rupe inima! strigă comisarul bătînd cu unghia-n receptor. Ia-o de la capăt. uite, îţi fac hatîrul!

– Dom' comisar, puneţi-vă-n mişcare! E groasă rău în cimitir! strigă Lăscărică tremurînd ca varga.

– Lasă-mă să ghicesc, mă, băiatule! Pun pariu că-i vorba de-un viol! ţipă comisarul entuziasmat.

– Mai rău! urlă cerşetorul bulbucîndu-şi ochii de spaimă.

– Aşa zici? se miră comisarul răsuflînd înciudat. Te joci cu mine de-a şoarecele şi pisica?! Las' că pun eu mîna pe tine, ai să vezi! Dacă stau bine şi mă gîndesc... Da, e clar! Nişte golani au spart pietrele funerare şi-au scris cu spary tot felul de scîrboşenii pe zidul capelei! Zi că nu-i aşa!

– Nuuuu! ţipă disperat Lăscărică. Capela s-a năruit! A lovit-o un glob de foc! Totul arde-n jur! Prin văzduh zboară coşciuge fumegînd...

– Cum ai spus?!

– Coşciuge! Drumul e plin de valuri de sînge pe care plutesc o mie de cruci în flăcări!

– Visezi, băiete?! Ia uită-te cu ce tîmpenii îmi pierd eu vremea! răbufni comisarul furios. O să-ţi trag o bătaie soră cu moartea!

– Vai, vai, vai! se tîngui Lăscărică plîngînd în hohote.

– Da, da, tre' să fie nişte golănoi...

– Nuu! Treaba e şi mai nasoală, dom' comisar!

– Ce poate fi mai rău, mă, băiatule?!

– S-au deschis mormintele! Iadu' pe Pămînt! Morţii au ieşit din coşciuge! Au prins viaţă! Umblă de colo, colo! Or să năvălească în oraş!

– Lăscărică, îţi arde de glume! rînji comisarul.

– Pe onoarea mea că nu, dom' comisar! Doar ştiţi! Sînt om de onoare! N-am minţit în viaţa mea! Cînd vă spun c-au înviat morţii...

– Te ţii de şotii!

– L-am văzut pe avocatul Luigi! Ăla demonizatu'! Acu a ţîşnit din groapă! Urlă ca un apucat! În loc de ochi are nişte luminţe verzui!

– Mi-aduc aminte de avocat! strigă comisarul. Îmi făceam stagiul cînd a crăpat! N-a murit de inimă, derbedeule?!

– Nuuu! Au pus demonii laba pe el într-o noapte! A scris şi la gazetă! ţipă Lăscărică bocind.

– Bine, bine! oftă comisarul. Şi cine zici că-şi mai face mendrele pe-acolo?!

– Păi am zărit-o şi pe curva aia de Fifi Baston! Pe care-a ars-o maniacu' ăla de Romică

FLORA BOUTET

Spintecătoru'!

– Cum adică a ars-o, măgarule?!

– Aşa cum zic, dom' commisar. Cu aparatu de sudură a ars-o, biata de ea! Nu mai avea faţă! Nici acu' n-are! Îi spînzură limba din gură! N-are ochi! N-are nas! I se vede creieru'! E putred!

– Lăscărică, mă trec toate apele!

– Vorbesc serios. Pe vremea aia încă nu eraţi comisar! Iar eu încă mai furam găini în Cartierul de Vest!

– Mi se rupe inima! Îmi dau lacrimile, derbedeule!

– Uite-o şi pe madam Elefterescu! E cu nepoată-sa, Elvira!

– Aha!

– Îl văd şi pe judecătorul Leon!

– N-a murit în '57!

– Ba da! ba da! I-a supt sîngele un vampir! Ce panaramă a fost! Întreg tribunalu' s-a cutremurat de groază!

– Mi-aduc aminte eu ceva! Parcă l-a călcat un automobil...

– Nu, l-a muşcat vampiru'!

– Lăscărică, te-ai prostit?!

– Dom' comisar! Îl văd şi pe Balthazar Balthazarian, comis-voiajorul! Ăla care-a fost otrăvit de-o vrăjitoare, săracu'! Stă călare pe-o cruce şi-şi tot scoate din nas cîte un vierme roşiatic!

– Mă umpli de scîrbă, derbedeule!

– Doamne! O văd şi pe domnişoara Margareta! strigă Lăscărică însăpimîntat. Are nişte colţi! Îi curge sînge pe nas! Nu se poate să nu fi auzit de ea!

– Domnişoara Margareta? se miră comisarul.

– N-aţi citit povestea ei! Şi-a tăiat singură gîtu' c-un cuţit de bucătărie! A lăsat şi-un bilet de adio. Era supărată pe toată lumea! De cînd i-a tras clapa tipul pe care-l iubea nu mai vorbea cu nimeni! Stătea singură, singurică-n casă şi bocea! Ţin minte că-ntr-o vreme îşi cumpărase o carabină şi trăgea cu ea-n trecători! Se ţicnise!

– Eşti beat! răcni comisarul. Iar eu sînt cel puţin tîmpit că stau şi-ţi ascult toate bazaconiile! Ia zi-mi, pe unde te afli!

– Nu glumesc, dom' comisar! E mare panaramă aici! Chiar acu' şi-a făcut apariţia o arătare! O fi Diavolu'? E tare şucărit, tipu'! Rău de tot!

– Diavolul?

– Aşa ceva! Zice că morţii ăştia s-au trezit mai devreme cu şapte ani!

– Mă dai gata!

– Vai, vai, vai! Acuşica o să mă zărească! Ăsta îmi face felul! E pornit! Salvaţi-mă, dom' comisar! Zice c-o să-i bage la loc în groapă pe toţi morţii! C-o săi dezactiveze!

– Pehlivanule!

– Dom' comisar, mă jur pe cruce! Arătarea se scălîmbăie urît de tot! Cică are nevoie de nu ştiu cîtă energie ca s-o facă! C-o să-l coste o avere!

– În regulă! strigă comisarul scos din sărite. O să ne ocupăm noi de chestia asta! Stai acolo! Nu te mişca! Ce număr de telefon spuneai că ai?!

Lăscărică n-apucă să-i mai răspundă. Nici n-avu timp să-şi tragă sufletul. Muri de frică.

O uriaşă bulă luminoasă trecu vîjîind pe desupra cabinei telefonice şi-i absrobi cadavrul.

TBE l

Lăscărică nimeri-ntr-un vălmăşag de cadavre pline de bube şi de puroi. Erau toate prinse-n bula luminoasă care-i purta prin văzduh. Se-mpingeau cu scăfîrliile lor însîngerate în pieliţa aurie care-i ţinea prizonieri. Se-nghionteau. Îşi cărau pumni. Sembrînceau. Se-njurau în fel şi chip.

Erau o grămadă de figuri cunoscute. Patricia Protopopescu care murise-n noaptea nunţii fiind muşcată de gît de una din domnişoarele ei de onoare. Primarul Iamandi care se omorîse pe vremuri din dragoste. Înghiţise un pumn de cuie, nenorocitul. I se aprinseră călcîiele după zbînţuita aia de Fifi Baston. Era şi Spiridon Iordache, vidanjorul şef al oraşului în anii '80. Printre coastele albite i se zărea inimioara putrezită. Spiridon murise-ntr-o încăierare la bufetul „Pui de lup". Un beţivan îi rupsese-o masă-n spinare. Era şi Eleonora Ochean, blonda aia răpitoare pe care bărbatusău o descăpăţînase c-un topor. Şi uite-l şi pe spiţerul Fabian care-a fost strivit de-un buldozer. Şi pe Genoveva Grigoriu, actriţa violată de nişte derbedei anul trecut, în grădina publică. Şi mulţi alţii.

Fluierau cu toţii îndrăciţi. Hăhăleau. Viermuiau fără odihnă înlăuntrul acelei uriaşe bule luminoase. Se rostogoleau unii peste alţii. Mînjeau pieliţa aurie de sînge puturos. Călcau pe braţe sau picioare pierdute de către unii. Se certau. Se luau la harţă din te miri ce. Ţipau. Băteau din palme. Ce le mai plăcea! Să se burzuluiască. Să se hlizească. Să se mire. Să întrebe în gura mare. Să comenteze. Să se încontreze. Să-şi dea aere, mamă, mamă! Că cine e mai tare ca ei?! C-au de gînd să se întoarcă printre cei vii! Că tocmai se sculaseră din morţi datorită unei furtuni cosmice! Cîmpurile lor informaţionale remanente fuseseră supraexcitate.

Şi-acum urlau toţii. Că cine îndrăznise să-i arunce-n sacul acela luminos şi că unde-i cără?! Care voia să le tragă clapa?! Erau amestecaţi în vreun experiment militar?! Încăpuseră pe mîna unor fiinţe din spaţiu?!

Unii rîdeau în pumnii lor descărnaţi. Ce îngîmfaţi! Ziceau c-au văzut ei lucruri şi mai şi. Că nu se speriau cu una cu două. Că oricum or să evadeze. Că ăsta-i gîndul fundamental al omului din toate timpurile. Să evadeze şi alta nu! S-o ştergă-n Vestul Sălbatic! Să se piardă-n pampas sau în jungla africană! S-o apuce-n lung şi-n lat pe mările şi oceanele lumii. Să se arunce-n spaţiul cosmic. Dincolo de graniţele Sistemului Solar!

Alţii aveau rău de înălţime. Se ţineau cu cioturile lor însîngerate de pîntece. Gata, gata, să dea pe dinafară. Să-şi verse putregaiul, viermii, puroiul. Erau ameţiţi de-a binelea. O vorbă nu mai scoteau. Stăteau cu feţele lor descărnate lipite de pieliţa aurie şi priveau marea de flăcări care înghiţise oraşul, portul şi aproape întreg cerul.

Unii se tînguiau. Că furtuna cosmică făcuse praf oraşul. Că nu mai aveau unde să se întoarcă. Să plece-n pribegie? Dar dacă totul era o înscenare. Dacă nimic din ce vedeau nu era adevărat?! Era poate o ficţiune exemplară. Sau poate că nici nu se treziseră din morţi?! Să fi fost lungul vis de după moarte?!

Bula luminoasă se înălţă spre înaltul cerului. Spînzură acolo de raza unei stele. Crescu. Staţionă. Descrescu. Staţionă. Porni vîjîind în picaj. Trecu pe deasupra Cartierului de Vest. Se îndreptă către periferia oraşului traversînd flăcările care şerpuiau prin văzduhul leşios. Lăsă în urmă o dîră lăptoasă. Pătrunse sfîrîind prin cupola circului părăsit.

O flamă violacee brăzdă întunericul. Talaşul arenei se învolbură. Băncile proapspăt geluite luciră. Prin văzduh se încolăciră ghilande de flori exotice. Panglici de mătase foşniră plutind alene. De jur împrejur clipeau spăimoase comete de staniol. Undeva, sus, pe catarg, strălucea o stea care -şi schimba culoarea neîncetat. O mulţime de clovni se dădeau huţa pe trapez, făceau tumbe-n arenă, scotea limba la morţi. Aruncau pe gură nori de pucioasă. Închideau în pumni focuri reci. Îşi crăpau pipetul şi scoteau dinăuntru animale periculoase. Pline de solzi lucitori. Cu coarne bine ascuţite. Cu colţi fioroşi. Pofticioase.

Se-auzi răpăit de tobe. Bubui un tun de mucava. Morţii se înviorară. Un val de urlete turbate umplu întregul circ. Apoi o grămadă de şoapte speriate. C-o fi, c-o păţi. Că ce mai

NEIMA

Ovidiu Bufniliă

brambureală! C-o fi vis?! C-o fi crunta realitate?! Chestii dintr-astea.

Bombăneli răutăcioase. Cîte-un oftat suspect. Rîgîituri bolnave. Horcăieli canceroase. Plescăituri puturoase. Hăhăleli neruşinate. Tuse tabagică. Sîsîituri ameninţătoare.

Şi tot felul de zvonuri ticăloase. Şi dă-i ceartă. Controversă furibundă. Înjurături de mamă. Huiduieli. Cîte-un discurs fulminant. Răsuflări întretăiate. Gîfîială pe sponci. Sughiţ nostalgic.Tocăieli zgomotoase. Că era programată dinainte supraexcitarea cîmpurilor informaţionali realmente ale tuturor morţilor. Că-i o genă specială care comandă chestia asta. C-ar fi străină de codul genetic uman. Că toate-s nişte tîmpenii şi că de fapt o vrăjitoare şi-a băgat coada de la mătură şi-a încurcat borcanele rău de tot. Că-s cu toţii satanizaţi şi că nici nu s-ar fi putut altfel de vreme ce trebuiau să plătească toate păcatele Omenirii. Dar de ce, dom'le, tocmai ei?! Era jocul hazardului!

Uite-aşa se dădeau în stambă morţii! Aflase nu ştiu care că fuseseră aduşi acolo ca să caşte gura la un mare spectacol de circ ca să-şi piardă suflul. Alţii ziceau c-o să fie un simulacru de concurs „Cine ştie cîştigă". În acelaşi scop. Să li se înmoaie oasele. Să le treacă cheful de-a se întoarce în lumea celor vii.

Unii ziceau, plini de aplomb, că Diavolul însuşi se pregătea să le joace o festă de proporţii. Că era hotărît să-i supună la torturi înfricoşătoare să mărturisească vrenul din ei cum de s-au sculat din morminte. Că Diavolul avea de gînd să-i arunce-n groapă şi să-i ţină acolo pînă-n anul de graţie 2000!

Alţii ţipau că totu-i o mascaradă pusă la cale de o fiinţă cosmică de rangul II. Una care trăia cu juma' de trup în spaţiul cu „n" dimensiuni şi care se pricepea de minune să manipuleze cîmpurile informaţionale.

Şi tot felul de bazaconii!

Atmosfera era pestriţă. Sufocantă. Îmbîcsită. Ca mai întotdeauna la astfel de adunări. Spoită cu înfiorare de doi lei. Îmbibată cu sudoare. Împănată cu bîrfe de tot felul. Garnisită cu gargară savantă. Umplută cu înjurături. Cu ameninţări. Atmosferă de-a dreptul periculoasă. Ocultată. Şi, fără îndoială, dirijată!

Morţi se agitau, drăcoşi. Prinseră aşa, din zbor, c-o să fie pînă la urmă un concurs. Că Diavolu' sau ce-o fi fost arătarea aia se pregătea să le apară sub mai multe înfăţişări. Că o să-i pună la încercare. Ba, mai mult, se zvoni că va da Cel Mai Mare Mare Premiu mortului care-ar îndrăzni să-i ţină pipet.

Dar cine s-aibă curajul ăsta nebun?! Cine să se-aşeze acolo, în mijlocul arenei, în bătaia reflectoarelor?! Cu fanfare-n cîrcă. Cu morţi-n cîrcă. Cu-ntreg Universul în cîrcă! Cine să îndrăznească să se confrunte cu arătarea?! Ei, care se oferea voluntar?!

Morţii erau de toate felurile. Midinete zvăpăiate şi cochete. Filozofi buboşi şi unsuroşi. Jurnalişti îngîmfaţi şi pedanţi. Contopişti fardaţi şi împopoţonaţi. Fochişti îngălbeniţi şi cuminţi. Gospodine cîndva virgine. Politicieni năsoşi şi gomoşi. Babete simandicoase şi secretoase. Funcţionari publici bizari. Afacerişti veroşi şi alunecoşi. Artişti veseli, trişti. Antrepenori boccii şi zambilii.

Cin' să-i reprezinte în greaua încercare?! Şi dă-i iar ceartă. Şi-apoi o clipă de tăcere. În care se recunoscură unii pe alţii. Şi sembrăţiară cu putere împroşcîndu-se nemernicii c-o grămadă de sînge.

PATRU

– Fifi Baston?! Tu eşti iubito?! strigă spiţerul Fabian.

– Vai, ce te-ai schimbat, dragă! ţipă curva sărind de gîtul spiţerului. Ştii că-s cu toţii aici?! Uite-o şi de domnişoara Margareta! Uite-l şi pe primarul Iamandi!

– Domnule, de cînd nu ne-am mai văzut! spuse judecătorul Leon.

– Domnu' avocat Luigi, de ce n-aţi mai trecut pe la noi? întrebă niţel supărată Patricia Protopopescu.

– Cum să mai trec? N-au pus demonii laba pe mine în noaptea aceea de pomină? se strîmbă avocatul scuipînd scîrbit.

– Ei, cum ne mai rafistolează soarta! se plînse judecătorul Leon. Uite-aşa ne-aruncă de colo, colo! Te naşti fără să te întrebe careva dacă vrei! Mori cînd ţi-e lumea mai dragă! Şi te trezeşti înviat cînd te aştepţi mai puţin!

– Cum vorbiţi, domnule judecător? se răsti Fifi Baston desprinzîndu-şi o bucată de piele arsă de pe faţă. Dar eu ce să mai zic?! Mă strîng pantofii ăştia de nu mai pot!

– Nu se poate! zise spiţerul Fabian. Nu-s pantofi din ăia de carton? Pentru morţi?!

Îşi strîngeau mîinile. Se pipăiau cu cioturile însîngerate. Flecăreau despre cîte-n lună şi-n stele tot foindu-se pe băncile proaspăt geluite.

Rîdeau. Chihăiau. Vorbeau în gura mare.

– Dom'le, da' ştiu că i-a făcut bucata Diavolului furtuna aia cosmică! rînji primarul Iamandi.

– Aşa-i, aşa-i! strigă cerşetorul Lăscărică. Eu am fost martor!

– Auzi, mi se pare mie sau eşti cam prospeţel? întrebă spiţerul Fabian.

– Îhî, îhî! se hlizi Lăscărică. Doar ce-am crăpat de juma' de oră şi-am înviat...

– Ei, atunci, tacă-ţi fleanca! Nu te mai băga-n vorbă cu noi, ăştia vechi! se burzului Fifi Baston. Ia vezi, că-ţi trag o poşetă peste cap!

Şi-ncepură iar cu toţii să-şi dea cu perspusu'. Că cine oare-i cărase-n sacul luminos pînă-n circul părăsit. Că dacă Diavolu' era chiar diavol. Şi care-o fi fost timpul real al celor întîmplate. Genoveve Grigoriu ţipă înfuriată:

– Nu-i Diavol! E-o fiinţă cosmică de rangul II. Serviciile secrete din întreaga lume au pus-o sub observaţie încă de acum o sută de ani! Am citit eu într-o revistă!

– Am auzit şi eu! se lăudă Patricia Popescu. Cică poate manipula orice cîmp infomaţional. Ba mai mult, încearcă din răsputeri să obţină rangul 0! Şi-atunci o să se numere printre fiinţele care pot controla Marele Joc!

– Asta-i o idoţenie! rîse judecătorul Leon.

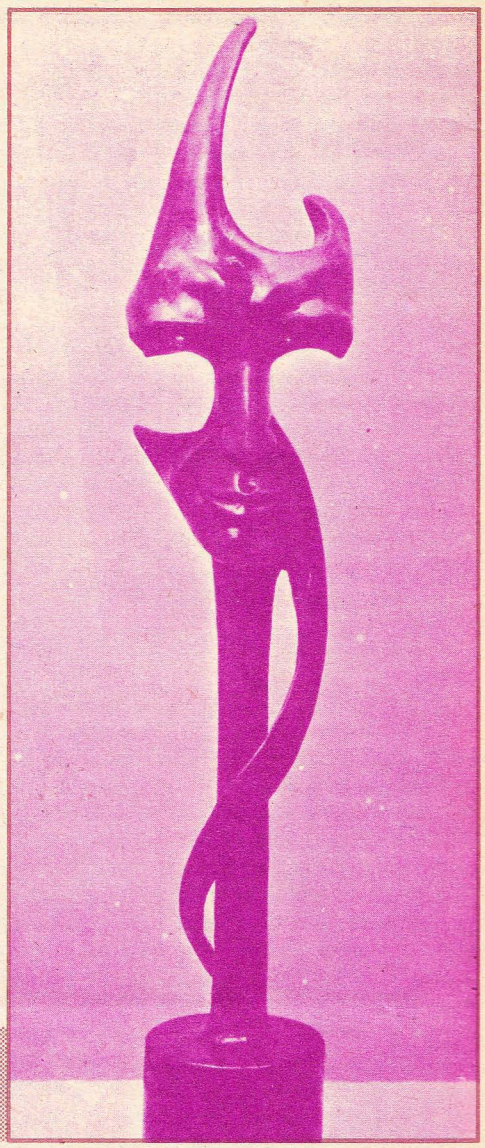

MARTIAL DAURADE

Cine poate crede că Universul e-un calculator?! Ce gugumănie! V-aţi lăsat înşelaţi, doamnelor şi domnilor! Zău aşa! Credeţi că totul e scenariu?! Aiurea! Entropia-i stăpînă peste toate! Se duce totul de rîpă-n cîţiva ani! O să vedeţi! Luna o să se prăbuşească-n oceanul Pacific! Pămîntul o să cadă-n Soare! Universul se va strînge ghem! Nu încape nici o îndoială!

– Şi eu sînt de părere că Universul e doar apă, foc şi gaze! se prosti comisvoiajorul Balthazar Balthazarian. A, şi mai sînt vreo cîteva molecule organice, acolo! Apărute la-ntîmplare!

Fifi Baston le spuse de la obraz că-s nişte proşti cu toţii. Că de fapt au nimerit într-un Univers Lent în care Timpul se scurge în sens invers. Judecătorul Leon o apostrofă plin de furie. Bătea cîmpii, Fifi! Era mai degrabă un caz de Trăire Paradoxală...

– Aiurea! se iţi domnişoara Margareta. Asta trebuie să fie Moartea Fără De Sfîrşit! Aşa să ştiţi, netrebnicilor. Puneţi-vă pofta-n cui! N-o să pupaţi în veci reînvierea! Aia-i pentru cei care-au trăit în abstinenţă şi-n credinţă! Nu pentru nişte destrăbălaţi ca voi şi nişte nesimţiţi! Las' că vă cunosc eu! Am eu habar de ce vă poate pielicica!

Morţii se supărară şi-i întoarseră spatele şi se foiră neliniştiţi pe băncile proaspăt geluite. Uite-aşa îşi pierdeau vremea flecărind. Erau sau nu vii?! Şi-apoi ce era cu concursu'?!

– Hai, cine se oferă voluntar?! strigă Eleonora Ochean încercînd să-şi prindă-n umăr braţul care-i căzuse printre bănci.

– Care se duce, dom'le?! întrebă spiţerul Fabian bătînd din buzele-i putrede. Ei?!

Şi-ncepură să strige cu toţii înfierbîntaţi de-a binelea:

– Să se tragă la sorţi!

– Să se dea un concurs de preselecţie!

– Să fim testaţi în ordine alfabetică!

– Să-şi prezinte fiecare dosaru'!

– Şi referinţele!

– Şi scrisoare de recomandare!

– Şi notele informative!

– Şi ăia care-au turnat ca nişte nesimţiţi la poliţia secretă să iasă afară din rînd!

– Să dăm cu banu'! se sclifosi cerşetorul Lăscărică foindu-se şi el pe banca-i proaspăt geluită.

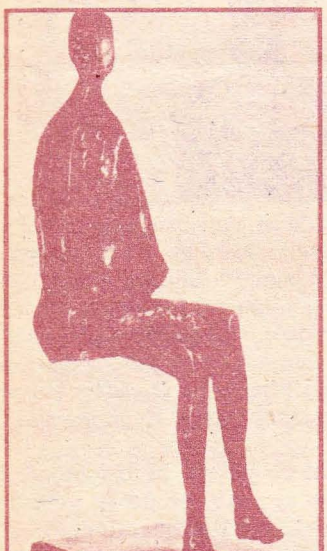

ARSTIDE PATSOGLOU

De unde referinţe?! De unde să ia scrisori de recomandare?! De prin ce cotloane mucezite să scoată dosarele? Păi ce, mai rămăsese vreunul întreg?! Oare erau dosarele cele adevărate?! Sau se ocupase poliţia secretă de ele pe ascuns?! Să le joace-un renghi! Să-i ameţească! Să-i manipuleze cum ştie ea mai bine! Cum o făceau toate serviciile secrete de o mie de ani încoace!

– Dom'leee! urlă avocatul Luigi ca un disperat. Aici în sală se află tipa aia care-a făcut deliciul concursurilor televizate în anii '70! Să se ducă ea să dea piept cu arătarea! adăugă avocatul rîgîind ca un nesimţit şi-un demonizat ce era.

Ce uşurare! Ce nebunie! Morţii aplaudară îndelung. Doamne, scăpaseră de corvoadă! De tevatura aia nasoală de tot. Ochişorii lor aburiţi se rotiră ca nişte faruri de automobil. Unde era tipa, dom'le?! Uite-o colo! Hei, ce înger! Ce ţîţe! Ce fese! Ce coapse! Ce privire!

– Să coboare-n arenă! Elvira! răcni primarul Iamandi.

– Hai, fată! strigă Fifi Baston. I-ai dragă-n unghii pe şmecherii ăştia care ne-au umplut de pucioasă! Aud că te pricepi la treburi dintr-astea!

– Elvira! Elvira! Elvira! urlă întreaga asistenţă dezlănţuită şi plină de draci.

Elvira coborî de la galerie. Se opri. Privi emoţionată-n jur. Ce buze senzuale avea! Şi ce privire! Îi tresăltau ţîţele. I se zăreau sfîrcurile tari împungîndu-i bluza argintie. Doamne! Parcă Elvira asta nu fusese moartă niciodată! Poate doar adormită. Aşa, pentru o vreme. Într-o raclă de cleştar.

Morţii o atinseră cu cioturile lor însîngerate. Cu evlavie. Spunînd rugăciuni. Bolborosind. Scoţînd strigăte de uimire. Că ce fată! Că ce minune! Că Dumnezeu le ascultase ruga! Că nu erau chiar atît de păcătoşi. Că cel care spusese că ei trebuie să plătească păcatele întregii Omeniri era un dezinformator mîrşav şi tembel.

– Haide, Elvira! răcni Spiridon Iordache, vidanjorul şef. Ia fă-i tu praf pe scamatorii ăştia! Ai în mînă biletul nostru către lumea celor vii!

– Uraa! izbucni din zeci de piepturi putrezite.

– Hai, hai, ce mai stai?!

– Eaaaaaa!

Aşa urlau cu toţii. Se scălămbăiau. Îşi dezbumbau sufletele acoperite de pucioasă, adică. Gîndurile lor parşive pluteau acum la suprafaţă. Cleap. Cleap. Cleap. Iar în adîncul adîncurilor?! Ce mai rămăsese oare?! Ce fiinţe ciudate înotau prin umorile nevăzute amuţind lumina soarelui?! Ce lupi de mare îşi săpau bîrlogul prin măruntaie?! Ce vietăţi ancestrale orbecăiau în profunzimile materiei organice?! Marele Interes?! Marile Afaceri?! Marea Revelaţie?!

CINCI

Cocoţată pe una din băncile proaspăt geluite, mătuşa Elvirei îşi băgase degetele descărnate-n gură şi fluiera de mama focului. Era una mare şi grasă. C-o aluniţă în colţul gurii. Madam Elefeterescu! Cine n-o ştia?! Bătea şi ea din picioare de nebună. Îi făcuse al dracului de bine furtuna cosmică. O trezise de-a binelea din somnul cel fără de sfîrşit.

Gureşă nevoie mare, madam Elefterescu. Uite-aşa se tot înfoia! Îşi rotea privirile ceţoase ca un uliu în căutarea prăzii. Se credea pe baricade. Gata de luptă. Să ia cu asalt întreg Universul şi Moartea şi Minciuna şi Marele Interes.

Aprigă femeie.

Generălească pe vremuri. Cocoană mare. Cu scîrţ la cizmele de călărie. Cu tabieturi. C-o mie de prieteni în înalta societate. Şi ce valsuri! Ce tangouri nebune erau pe vremuri! Cum se mai împăuna ea pe la-cîte-un ceai! Pe la cîte-o sindrofie! Şi cum se mai drăgălea şi se hîrjonea cu tot felul de cavalerişti iuţi ca focul! Ah, tinereţe! Ah, lume de altădată!

Şi-acum, madam Elefterescu o încurajă pe nepoată-sa, du-te Elviro, scoate untu' din înfăţişările alea diavoleşti! Aşa. Să-i treacă cheful malagambistului să-i mai tortureze pe bieţii morţi. Să nu care cumva să-i mai canonească-n circu' ăla. Să nu-i mai omoare de încă şapte ori aşa cum avea de gînd!

Madam Elefterescu privea de jur împrejur ca o leoaică, gata să-şi scoată ghearele şi să zgîrîie pe careva. Sigur c-avea emoţii. Era şi ea o moartă care se pregătea să reînvie. Stătea ca pe ghimpi. Îi era teamă să nu cumva să-i vină cuiva vreo idee parşivă. Să scornească, aşa, pe nepusă masă, vreo porcărie despre nepoată-sa. Oricînd se găseşte cîte unul invidios. Cîte un ticălos gata

CINE CREDE CĂ SF-UL E DOAR LITERATURĂ ŞI FANI E UN NAIV

- Ovidiu, am spus cîte ceva despre tine ceva mai devreme, aşa că nu o să te pisez cu prea multe date personale; spune-mi te consideri un scriitor de SF sau un scriitor ?

- Într-o zi mi-am făcut şi eu nişte cărţi de vizită. Ca mai toată lumea... Am trecut doar numele şi adresa. Atît.

Ovidiu Bufnilă spune despre el că e doar Ovidiu Bufnilă. A, e adevărat că scriu de mai mulţi ani. Şi, dacă Forţa Universală n-o să-mi dea papucii mai devreme, o să ajung, şi eu un bătrînel cîrcotaş şi plin de hachiţe... O să beau ceai de romaniţă şi-o să spun o mulţime de baliverne despre arta scrisului şi despre science fiction. Or să roiască, sper, o mulţime de jurnalişti în jurul meu. Eu o să răcnesc în gura mare că mă trage curentu' şi că sînt cel mai teribil scriitor SF din toate timpurile. Jurnaliştii vor zîmbi îngăduitori. Eu le voi încurca numele. La sfîrşit îi voi întreba dacă nu cumva sînt tipii de la fisc şi-o să le arunc cîrjele-n cap...

Mi se întîmplă să scriu în anumite momente ale zilei... Atunci sînt cuprins de o adevărată febrilitate. Mă aşez în faţa maşinii de scris plin de curiozitate. Să aflu ce-o fi în cutare loc din lumea ficţională... Încep cu o frază sau alta şi, de multe ori, povestirea mea se şi încheie. Sigur că nu ştiu întotdeauna cu precizie ce-o să iasă. Îmi închipui tot felul de năzbîtii... Personajele mele au o existenţă zbuciumată. Sînt pasionate. Ţin discursuri despre nemurire. Se interesează de comete şi de sfîrşitul lumii. Vor să pătrundă într-alte universuri şi fac pe dracu-n patru să supravieţuiască unor evenimente trăznite. Uneori îmi lustruiesc textele. Alteori le las în forma lor brută. Unele sînt de-a dreptul paralitice în timp ce altele sînt ştirbe... De cele mai multe ori mă amuz copios! Multe dintre textele pe care le-am publicat în revistele de science fiction n-au fost considerate ca aparţinînd genului. În acelaşi timp, prozele care mi-au apărut într-o serie de reviste literare au fost prezentate a fi science fiction...

- Aşa stînd lucrurile nu pot să nu te întreb ce înseamnă SF-ul pentru tine : un hobby, o vocaţie, o modalitate de defulare ?

- Lucrurile stau cam aşa: în programul meu genetic a fost introdusă o genă SF. Ea s-a multiplicat, ajungînd în final să-şi facă de cap... Pentru sistemul deschis care sînt, ca fiinţă, SF-ul este o stare dominantă. Încă nu m-am convins dacă lumea în care trăiesc e o ficţiune sau nu... Dar sînt pe-aproape! S-ar putea să aflu că totul nu e decît realitate virtuală! O să vă anunţ eu cînd îmi finalizez cercetările. Deocamdată scriu SF pentru că aşa am fost programat. Sigur că am oarecari grade de libertate. Îmi aleg singur personajele.Le dau viaţă. Le bag în tot felul de încurcături strașnice. Încerc să fiinţez conform informaţiilor înmagazinate în codul meu... Dacă mă duc la un film SF, îl las pe copilul din mine să se bucure. Adultul Ovidiu Bufnilă e o farsă teribilă. Un înveliş de protecţie. O platoşă. Sigur că, atunci cînd sînt într-un cerc de prieteni şi încep să vorbesc despre SF, sînt privit cruciş... Asta nu mă deranjează deloc! Sînt preocupat să aflu cine s-a jucat cu programul meu... Şi dacă o mai face în continuare! N-o să mă

Ovidiu Bufnilă

îmbogățesc scriind SF și nici n-o să-mi ridice nimeni vreo statuie. Aș fi mulțumit însă să-mi pot explica de ce acest ceva numit SF constituie starea mea de sistem... Dacă ar fi fost hobby sau vocație, da, era ușor! Dar așa?! Imaginarul meu produce neîncetat scheme și evenimente ficționale pe care trebuie să le ordonez și să le prelucrez... Lucrurile sînt mai complicate decît par. Dacă e adevărat că fiecare celulă e o unitate-computer atunci... De felul meu sînt un tip intuitiv. După cum știți și intuiția e o formă de cunoaștere. Poate că elaborînd o lume ficțională nu fac altceva decît să propun modele... Totul e interesant și tulburător. Sînt convins că există o genă SF. O spun cu toată seriozitatea deși, așa cum mă știu mulți, rîd în hotote de Marele Adevăr. Pentru a mă apăra, desigur...

- Ce părere ai despre literatura română contemporană, dar despre cea SF ?

-Bănuiesc următorul lucru: ne aflăm cu toții într-o bifurcație... I-am putea spune și criză deși nu cred că o astfel de noțiune e suficientă. La urma urmei criza nu e un moment de acumulare?! Sau cel puțin îl anunță?! Eu personal nu sînt speriat de cuvintele *MARI* care apar în presă. Nu mă impresionează nici vocile alarmate care plîng în pumni că moare literatura science fiction. Asta-i mascaradă. De fapt, fiecare înțelege cum poate astfel de lucruri. Literatura română este un corp complex, un sistem dacă vreți... Românul va ieși din așa-zisa criză. Și proza scurtă va cunoaște o revigorare. Nu mă sperie cultura video și nici calculatorul. Mai în glumă, mai în serios, la prima pană de curent planetară o să alergăm în pod după cărți în sfîrșit. Problemele sînt multiple iar eu nu sînt un analist care să vă poată oferi date concrete și o dizertație de bun simț. Aflîndu-ne însă într-o bifurcație, putem ajunge oriunde... Unii însă au îngropat dintr-o trăsătură de condei opere întregi... Alții se exaltează... Reacții firești, în fond. E pasionant totuși. Să simți în nări parfumul sau, de ce nu, duhoarea Marelui Roman. O să-l scrie cineva pînă la urmă. În altă ordine de idei, eu nu cred că literatura absurdului, avandarga și postmodernismul ar fi ajuns la groapa de gunoi a istoriei literare. Dimpotrivă. S-ar putea ca într-o zi ele să renască în forță. Nu asistăm la Sfîrșitul Istoriei așa după cum nici nu trebuie să tragem clopotele literaturii science fiction în România. Unele voci au vorbit despre SF-ul românesc ca despre un deșert... Or asta mi se pare un teribilism sau, mai rău, ochelari de cal. Sigur, nu țin să afișez un optimism debil și o candoare fermecătoare... Cam peste tot vezi fierbînd în alambice noii fani și noii scriitori de SF. Pun ei ceva la cale, fiți fără grijă. Mă simt solidar cu această bifurcație și sper să nu ies din ea prea turtit. Poate că eu personal nu voi fi în stare niciodată să scriu o Mare Operă SF. Și nici nu-mi bat capul cu așa ceva. Important mi se pare să ieșim din bifurcație. Science fictionul românesc, la ora actuală, e un sistem supraexcitat care poate oferi o mulțime de surprize. Mă gîndesc de exemplu la curentul cyberpunk. Aștept cu nerăbdare evenimentele viitoare ale literaturii române și ale science ficționului românesc. Dacă e bifurcație e și sistem. Și invers. Iar dacă e sistem, trebuie să fie și autoreglare. Conform Marelui Program...

- Crezi că SF-ul românesc mai are vreo șansă să se afirme dincolo în condițiile în care abia mai trăiește la noi?

- Sînt destule cărți SF scrise de români care ar putea să spargă piața. Pentru asta ar fi nevoie de o campanie promoțională agresivă și percutantă. Și de foarte mulți bani. Și de niște promotori cu creier. Niște să-ți fabrice o biografie așa și pe dincolo. În toate timpurile și-au făcut de cap asemenea bonjuriști! Unii ahtiați. Căzuți în gît după putere. După averi neștiute. După cîte-un locșor călduț. Ce, nu s-ar fi găsit vreo lepădătură să zică despre Elvira tot felul de măscări?! C-ar fi știrbă și proastă, de exemplu. C-ar avea un copil din flori. C-ar fi fost amanta lui Hitler. Sau, mai știi?! Că e nebună de legat. C-a participat la un atac armat împotriva unei garnizoane militare de la marginea orașului. C-ar fi membră în secta Boo'lo. Că-i unul din capii Conspirației Pelerinilor. Și cîte și mai cîte.

E ușor să confecționezi o viață. S-o împănezi cu amănunte suculente. Cu detalii cutremurătoare. S-o legi de Marile Afaceri. E simplu să-l burdușești pe cîte unul în gropile de gunori ale Istoriei. Să nu mai iasă-n veci de-acolo! Nu-ți trebuie prea mult.

Sigur că madam Elefterescu se temea ca nu cumva să nu intre Elvira-n concurs. Își făcuse o sumedenie de planuri, săraca! Chiar înainte de-a muri, generăleasa-și pierduse averile, își pierduse rangul, căzuse-n brațele sărăciei. Se dusese dracului balurile, vînătoarea de vulpi, croazierele pe Dunăre.

Și-acum? Că se-ntorcea la viață... Să fie iar săracă? Nici pomeneală! Concursu' ăsta era mana cerească!

Numai să se tremine circăreala. S-o ia peste bot malagambistul care-a îndrăznit să-i burdușească pe-atîția morți în bula ai luminoasă și să-i care prin văzduh ca pe altceva.

Madam Elefeterescu rîse-n sinea sa. De-abia aștepta să le dea cu tifla bîrfitoarelor din cartierul ei. Oare-or mai trăi, săracele?! Și-apoi să le rîdă-n nas prietenilor. Chiar și rudelor. Care-o bodogănisră că nu le lăsase nici un sfanț. Dar ce-or fi crezut ele?! Avea madam Elefterescu vreo două verișoare, un nepot și-un fin, parcă. Cînd se afla pe patul de moarte, se certaseră cu toții la cuțite. Auzi ce le trecuse prin minte mitocanilor! C-ar fi dosit o comoară-n fundul grădinii. C-ar fi avut un cont secret în Elveția. Era la modă, ha, ha, ha! Și cînd te gîndești că madam Elefterescu păpase toți bani generalului! Frumos bărbat! Cultivat. Tăios ca o lamă de sabie. Ehei, ce vremuri! Cum mai călăreau ei amîndoi pe deșălate! Cum se mai stropeau unul pe altul cu șampanie franțuzească la tot felul de aniversări! Cum își mai pierdeau nopțile la Cazino! Se sfîrșise totul. Demult. Madam Elefterescu simțise-n grumaz colțul sărăciei. Îi făcuse viața un Iad. Se scofîlcise într-un hal fără de hal în ultimii ani de viață. Dar nu cerșise niciodată. Nu se grăbise să se-așeze la coada aceea nesfîrșită de la supa săracilor. Ea era mîndră. De neînduplecat. Își vînduse bijuteriile. Cizmele de călărie. Cravașa. Mătăsurile. Pantofii cu cataramă de argint. Brățările. Totul. Iar rudele alea neobrăzate se certau nerușinatele la căpătîiul ei. Să nu mori de rîs?!

Dar o să pună ea mîna pe Cel Mai Mare Mare Premiu! O grămadă de bani. Și-apoi, hopa-hop! Înapoi la viață. La iubire. La petreceri!

Da, da! Și n-avea să-i mai pese de nimeni. Nu trebuia să se împrumute de la careva. Nu trebuia să-și amaneteze nemurirea, nu?!

Și după atîta stat în coșgiugul ăla atît de strîmt și de sărăcăcios, în sfrîșit un pat moale. Plin de mătăsuri. Cald și parfumat. C-un baldachin din voal sirian boltit pe deasupra. C-o sonerie ascunsă-n tăblie. Să-și sune camerista. Da, da, un pat moale și bun, undeva într-un castel!

Madam Elefterescu zîmbi. Îndată ce-avea să se întoarcă printre cei vii, avea să-și cumpere un castel. Din acelea veritabile. Cum se văd prin pliantele turistice. Cu creneluri și metereze puternice. Apărat de un șanț de apă. Adînc. Cu turnuri semețe. Și, dacă se putea, chiar utilat c-o fantomă!

Bineînțeles că urmau, apoi mobilele stil Ludovic XIV, covoarele persane aduse din îndepărtatul Orient, cristalurile de Jena, tacîmurile de argint de la Paris, tapetul cu fir de aur cumpărat din Madrid, gresia de Catania, feroneria din Praga. Opulență! Bogăție! Ce altceva poate tulbura și ferici mințile oamenilor?!

Bani! Bani! Bani!

Să se ducă dracului zilele negre. Pesmeții și ceaiul chior. Să nu-și mai audă-n veci stomacul ghiorțăind. Să nu mai fie nevoită să mintă c-ar avea un unchi putred de bogat în America sau prieteni influenți în Parlament. Să-și arunce la coș ciorapii găuriți și bandajele menstruale ieftine. Alea gălbui și grosolane de-un bănuț bucata.

Visa cu ochii deschiși madam Elefterescu. I se prelingea sîngele pe bărbie în timp ce răsufla întretăiat.

Stătea așa, cocoțată pe banca proaspăt geluită și privea, undeva, în gol. Dincolo de cupola circului. Își imagina viitorul. Ce viață! În Hawai sau în Singapore. La Tokyo. Poate la Casablanca. Undeva, pe-un țărm însorit. Pe-o terasă discretă. Tolănită la soare. Gata în orice clipă să strige după valetul ei. Să-i aducă o cafea turcească. Un țigaret. O înghețată de fructe. Gata să-l pună să-și dea pantalonii jos și s-o răstoarne-ntre fotoliile de răchită și să-i facă felul. Ca pe vremuri. Și ea să se hîrjonească de nebună cu bărbăția lui, ha, ha, ha!

Asta viață! Croazieră-n Pacific. Aventuri pe Coasta de Azur. Automobil nichelat la scară. Paiete! Smaragde! Chiloței roz!

Madam Elefterescu se bătu cu palmele-i descărnate pe genunchi și trase-un chiot. Dar ce credeau morții ăia?! Că ea glumea cumva?! Poate că-și închipuiau c-or să-și bage labele însîngerate pîn' la cot în grămada ei de bani! Nici un sfanț n-avea de gînd să le dea! Ah,

parşivii! Îi ştia ea foarte bine, nişte putori! Aşteptatu cu sufletul la gură să vadă care-o să fie rezultatul concursului! Şi-apoi, buluc, pe sacul de bani!

Dar ea, generăleasa, era gata să le scoată ochişorii! Să le muşte beregata! Să le strivească ouşoarele cu pantoful. Să le crape ţeasta.

Prea visase ea atîta ca să se lase călcată-n picioare! Vedea aievea bogăţiile!

Iar dacă-i mai rămînea vreo părăluţă, avea să-i cumpere Elvirei un inel de tinichea!

SASE

– Dom'lè, ce facem cînd o să ne-ntoarcem printre cei vii?! întrebă judecătorul Leon privind pofticios după Elvira.

– Ce întrebare-i asta? strigă spiţerul Fabian. Bineînţeles c-o să tragem o beţie straşnică de să ni se ducă buhul!

– Ah, ce-mi place! se prosti cerşetorul Lăscărică plescăind buzele-i vineţii. O să ne-nfundăm cu toţii la „Pui de lup" şi-o să ne beţivim. Da, dom'le, asta zic şi eu viaţă!

– S-o credeţi voi! ţipă Fifi Baston plină de înverşunare. Eu mă gîndesc cu groază la clipa în care-o să mă întorc în oraş. Cine sînt eu?!

– O curvă! se fandosi Lăscărică.

– Lasă, lasă că te cotonogesc eu, măgarule! îl ameninţă Fifi Baston. Credeţi c-o să ne aştepte careva cu braţele deschise?! O să le cadă greu cînd or să ne vadă plini de bube, de puroi şi de sînge!

– Fata asta s-ar putea să aibă dreptate! spuse judecătorul Leon. Gîndiţi-vă numai că nu vom avea unde să locuim!

– Moştenitorii, hrăpăreţii, ne-au vîndut casele, nu încape nici o îndoială! spuse spiţerul Fabian. Doamne! Aveam o căsuţă lîngă grădina publică. Toată plină de trandafiri. Să ştiţi că ticăloşii au scos-o la licitaţie.

– Chestiunea pare destul de serioasă! zise avocatul Luigi. Atenţiune! Cine are de gînd să deschidă vreo acţiune-n sensul ăsta mă poate găsi la biroul meu din strada Florilor, numărul paisprezece. Ha, ha, ha! Dac-oi mai avea birou, gagiilor!

– Nu ştiu de ce vă faceţi atîtea probleme, se băgă-n vorbă comis-voiajorul Balthazar Balthazarian. O să ne adresăm Primăriei. Ne vor rezolva cererile într-un timp record!

– Aiurea strigă Patricia Protopopescu. Ne-au îngropat? Ne-au şters din catastif. Credeţi că cineva dintre cei vii s-a gîndit vreodată că s-ar putea trezi acasă, într-o duminică, cu unchiul mort de o sută de ani?!

– Hei! strigă Lăscărică. Eu ce mă fac? N-am rude!

– Tacă-ţi gura, păcătosule! se burzului la el Spiridon

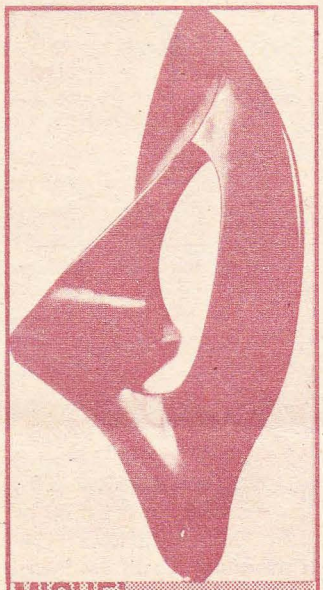

MICHEL VANDENBROUCK

Iordache, vidanjorul şef. Dezbatem chestiuni arzătoare! Îţi arde de glume?!

– Lasă-l, domnu' Iordache! zise Eleonora Ochean. Poate că n-are bietul de el! Oricum e cel mai avantajat dintre noi toţi!

– Ce vrei să spui dragă?! întrebă Genoveva Grigoriu.

– Păi, pe Lăscărică nici nu-l doare capul c-atunci cînd s-o întoarce printre cei vii o să doarmă sub cerul liber. Asta a făcut-o o viaţă-ntreagă!

Tăcură cu toţii încurcaţi. Se adunau nori negri la orizont. Nici nu le trecuse prin cap c-o să le fie mult mai greu să reînvie decît să moară. În primul rînd o mie de jurnalişti aveau să se ţină de capul lor. Să-i întrebe ce şi cum. Să le ia cîte-un intreviu de pomină. Poate chiar să-i zorească să-şi scrie fiecare memoriile.

Şi-apoi, cu toţii la Poliţie. La interogatoriu. Cum de-au făcut de-au reînviat. În ce scop. Cine i-a ajutat. Dacă nu sînt implicate forţe ostile naţiunii. Dacă nu-i vorba de vreo cacealma. Sau poate de vreo conspiraţie internaţională. Că ce-au de gînd în continuare.

Şi-or să-i pună să semneze şi-un angajament de bună purtare!

– Sigur or să ne bage-n nişte laboratoare să facă experienţe cu noi! strigă domnişoara Margareta. Or să ne iradieze! Ce calvar!

– Vor înfiinţa asociaţii care vor lupta împotriva noastră! răcni comis-voiajorul Balthazar Balthazarian.

– Or să ne taie ffelii, felii şi-or să ne studieze la microscop! se văicări primarul Iamandi.

– Şi Guvernul o să le ţină hangu'! Aşa s-a întîmplat întotdeauna! spuse judecătorul Leon.

– Huoooo! strigară cu toţii, de-a valma.

Cum s-ar spune, se dădeau de ceasul morţii. Parcă nu le mai plăcea că-nviaseră aşa, dintr-odată. Cum să cadă pe capul rudelor?! Cum să tulbure bunul mers al lumii?! Cum să-i pună pe cei vii faţă-n faţă cu Marea Revelaţie?!

Cum cobora spre arenă, Elvira se împiedică de-un cablu, se dezechilibră, cît pe-aci să cadă-ntre bănci. Săriră nişte golani s-o sprijine. S-o mîngîie pe ţîţe. Să-i pipăie pitulicea cea pufoasă şi zemoasă, neruşinaţii!!

Golani, ce să le faci?! Plini de zdrăngănele. Lanţuri, cercei de argint, cizme cu pinteni de oţel. Muriseră în '68 într-o ambuscadă organizată de poliţia secretă. Fuseseră cu toţii împuşcaţi în cap. Ştiau ei multe. Nu-i mai ducea nimeni cu zăhărelul.

Încercară s-o convingă pe Elvira să vină cu ei. S-o şteargă-n lumea mare. Îi strigară, de-a valma:

– Gacico, un'te duci?!

– Chiar ai de gînd să crezi toate balivernele astea despre vampiri...

–... diavoli...

–...şi cîmpuri informaţionale?!

tipi dezinteresaţi care să se jertfească pe altarul SF-ului românesc. Şi toate astea miros a utopie şi-a zădărnicie. Dacă apare o carte în străinătate nu prea înseamnă mare lucru. În afară te loveşti de un zid. Indiferenţă, ignoranţă, desconsiderare. Fandomul românesc are nevoie de susţinători puternici, de forţe financiare. Dacă SF-ul ar fi doar o chestiune literară, cu roboţi şi monştri de mucava, ar fi simplu. Nu ne-am bate capul. Dar competiţia între naţiuni include şi cîmpul SF. Şi asta înseamnă mult şi multe. La ora actuală nu avem un studiu documentat despre SF-ul de aiurea. A, doar referiri, spicuiri, cîteva traduceri. Şi multe romane! Nu avem profesionişti, analişti, manageri, SF. Ne sufocă încă mediocrităţile. Un fenomen normal, la urma urmei într-o lume ca a noastră... Nu există un program de promovare a SF-ului românesc în străinătate! Dar cine să-l facă?! A, că folosindu-se de SF unii au colindat lumea încoace şi-n colo... Bravo lor. N-am de ce să-i condamn. Dar nici nu pot să nu observ că ***TURISMUL SF E DOAR TURISM***! E nemaipomenit că s-au tradus texte. Aşa am putut descoperi că unele aşa-zise romane SF teribile sînt de fapt nişte texte incoerente, palide, uşurele chiar. Pot fi ele un model?! Cine vrea să le ia de model, n-are decît! În fond, aventura scrisului e individuală! Oricum ar fi, sînt texte şi cărţi româneşti de SF care ar putea penetra. Dar pentru asta e nevoie de un lobby susţinut. La toate nivelele. De informaţie şi de comunicare. Permanent... Sînt convins că scriitorii de SF de la noi care vor produce lucruri de calitate şi vor fi susţinuţi financiar ar putea avea şanse ... Nu sîntem cunoscuţi încă peste hotare şi asta nu e vina mea sau a altora asemenea mie...

- Generaţia '90 pare că s-a orientat, spre cyber-punk; ce părere ai trebuie făcută o sincronizare cu SF-ul european, sau trebuie, pe cît e posibil a ne păstra originalitatea şi specificul naţional. Existăceva specific SF-ului românesc ?

- Eu nu pot sfătui generaţia '90 să facă într-un fel sau într-altul... Aici e vorba de opţiunea fiecărui scriitor. În altă ordine de idei, mie mi se par inoperante formulări de genul „generaţia '80", „generaţia '90". În SF-ul românesc, de-a lungul timpului, s-au remarcat o mulţime de scriitori care nu s-au reunit în şcoli, curente, mode, generaţii... Scriitorii care ar aparţine, chipurile, generaţiei '80, sînt foarte diferiţi şi a-i înregimenta într-un pluton compact pe criterii aliterare mi se pare a fi o lipsă de bun simţ... Şi tinerii furioşi care s-au făcut cunoscuţi după '90 mi se par a fi voci distincte. Bineînţeles, dacă unii dintre ei vor să meargă la drum împreună şi să fondeze o şcoală sau un curent, nu pot decît să-i respect şi să încerc să le înţeleg alegerea. Cît despre sincronism?! Mie nu mi se pare că SF-ul românesc ar fi nevoit să se sincronizeze cu cel american, francez, englez, japonez. SF-ul românesc are o anumită cotă de originalitate care ar putea fi exploatată riguros. Dacă însă sînt scriitori care vor să se sincronizeze de ce să n-o facă?! De ce trebuie să ne sfătuiască mereu cineva?! Fiecare e liber să aleagă. Şi aşa mi se pare corect. Eu personal nu mă simt mai prejos decît scriitorii de SF de aiurea. Cred că acum, cînd întreaga lume cunoaşte Marea Schimbare, problema sincronismului e la fel de prăfuită ca şi lada de campanie a străbunicului meu.

- Care dintre autorii "noului val" ţi se par că ne pot reprezenta acum în afară, dar dintre cei tineri ?

- Sînt mulţi scriitori de SF care ar merita traduşi peste hotare, incluşi în antologii

străine şi mai ales plătiţi cu bani grei pentru cărţile lor. Sînt voci care susţin sus şi tare că aceşti scriitori nu sînt comerciali, că romanele sau povestirile lor n-au căutare pe piaţa cărţii de aiurea. *(Norman Spinrad afirma chiar că ar trebui ca romanele scrise pentru americani trebuie să reflecte modul americanilor de gîndire. Nn.)* Asta e o altă falsă problemă. Controlorii de trafic care şi-au făcut mendrele în fandom şi încă şi le mai fac nu se omoară deloc pentru gloria noastră peste hotare. Totul e o înscenare subtilă care, de fapt, ne îndepărtează de adevărata problemă. Se vede cu ochiul liber toată panarama!

În sfîrşit, cred că printre cei care ne-ar putea reprezenta pe alte meleaguri se numără şi George Ceauşu, Cotizo Draia, Dănuţ Ungureanu, Liviu Radu, Lucian Merişca, Cătălin Ionescu, C.T. Popescu, Dănuţ Ungureanu, Mihai Hăulică, Mihai Grămescu, Ionuţ şi Adrian Bănuţă, Silviu Genescu, Cristian Lăzărescu, Ştefan Ghidoveanu şi aşa mai departe. Chestiunea e că cineva va trebui să facă o breşă, dar asta nu înseamnă neapărat antologii sau cîte un roman tradus ici colo. Promovarea pe alte meridiane, o repet, nu se poate face decît printr-un program serios şi susţinut financiar...

- *Comentează replica "...în SF-ul românesc, ca în toate domeniile există o puternică mafie".*

- Influenţă, control, manipulare, interes personal. O panoplie, nu?! La asta se adaugă, pentru anii dinainte de 1989, ceva esenţial, promovarea. Cine crede că SF-ul e doar literatură şi fani e naiv. SF-ul e un cîmp de luptă adevărat în care îşi dau mîna dorinţa de putere, minciuna şi perversitatea. SF-ul este un corp, un sistem care trebuie controlat. A fost şi, probabil că într-o oarecare măsură, este şi astăzi pus sub lupă. Înainte de 1989, cum nu prea se putea cîştiga de pe urma SF-ului, mulţi s-au gîndit că ar putea promova sau că pur şi simplu ar putea-o duce mai bine. Şi aşa s-a şi întîmplat. Drepturile de autor erau modice. În schimb, dacă intrai în graţiile „celor de sus" nu te puteai plînge. Ţin minte că un astfel de personaj, care, chipurile, murea de grija SF-ului, mi-a spus răspicat, într-o convorbire telefonică, că dacă nu mă apuc să scriu hard SF pot să-mi iau adio de la apariţiile în revistele SF. De cîteva ori am testat mărinimia personajului ca să mă amuz. Am făcut-o şi după 1989. Sînt doar scriitor, nu? Nu în fiecare zi poţi da peste un personaj spumos! Deci, hard SF. De ce?! SF-ul „mustind de ştiinţă" era comod. Numai că eu mi-am văzut de treabă şi am bombardat redacţiile revistelor literare cu o grămadă de texte. S-ar putea ca textele publicate în „România Literară", „Cronica", „Convorbiri literare", „Ateneu", „Tribuna", „Sinteza", „Zburătorul", „Calende", „Contrapunct", etc. să le depăşească numeric pe cele din fanzine şi almanahurile SF. Ei, bine, astăzi SF-ul poate deveni o „vacă de muls" pentru că au apărut banii. Excursii în străinătate, participări la festivaluri de peste ocean, trafic de influenţă, control în sprijinul puterii, avantaje personale, bani, bani, bani. A, întreb, aşa, într-o doară, unde sînt premiile în bani promise la PLOCON 1993? Mascaradă, domnule! Eu însă le mulţumesc tuturor celor care, la Ploieşti, au considerat că Jazzonia ar fi un roman bun... Unele concursuri literare vor fi şi ele folosite pentru lansarea celor pe care „cei de sus" îi consideră comozi şi gata oricînd să facă un serviciu Puterii. S-a mai întîmplat. Dar scriitorul de SF ar trebui să fie un incomod... altfel n-ar putea să scrie decît nişte texte leşinate, cu puţin sex, cu

– Trebuie să fie o treabă murdară la mijloc! Şi-au băgat nasul militarii?

– Şi serviciile secrete!

– E-o operaţiune de mare anvergură! Hai s-o tulim pînă nu se nasoleşte chestia!

– Nu te mai codi!

– Ne uşchim în doi timpi şi trei mişcări!

– Avem experienţă!

– Crede-mă pe cuvînt!

– Pe vremuri ne-au păcălit c-o să fim liberi!

– C-o s-avem locuri de muncă!

– C-o s-avem drepturi!

– Ne-am ales c-un glonţ...

–... drept în cap!

– Habar n-ai, gagico! Sînt adevăraţi profesionişti! Nici nu ştii că trec pe lîngă tine în fiecare zi pe stradă. Nici nu-ţi închipui! Îi vezi cetăţeni respectabili! Doamne, gagico, pe ce lume ai trăit?!

– Cînd profesioniştii primesc mesajul...

– ... coboară-n pivniţă şi-şi scot arsenalul!

– Sînt lunetişti de mînă-ntîia!

– Pe alese! Îţi împuşcă un preşedinte sau o gaşcă de golani! Ca exemplu!

– Am păţit-o şi noi, gagico! Hai s-o ştergem cît mai avem vreme. Lasă-i pe tîmpiţii ăştia! Ce-şi imaginează ei?! Că cei vii or să-i primească cu braţele deschise?!

– Se-nşalăăă!

– Hai! O să ne pilim ca lumea cu multă şampanie!

– Tragem un tabacioc!

– Prizăm nitică heroină!

– Ce rost are să te prinzi în jocul ăsta prostesc?!

– Nu vezi că totu-i o straşnică abureală?! Dac-ar fi fost să fie Diavolu' era mişto! Ne-am fi distrat un pic! Miroase a altceva, gagico!

N-au apucat golanii să mai scoată o vorbă. S-a luat de ei un clovn răsărit ca din pămînt. Ieşit dintr-un fulger globular. Avea un nas borcănat, clovnul. Obrajii îi erau roşii, roşii. Purta şalvari portocalii. Avea un turban de mătase galbenă. Puţea cumplit a catran. Faţa-i era parcă desenată de-un calculator.

Clovnul făcu o tumbă prin aer. Căzu între golani. Le strigă pe-un ton ameninţător:

– Parşivilor! Marş la locu' vostru! O să vă rup gîtu'! Şi nu mai mestecaţi gumă! Şi nu mai scuipaţi pe jos tabacioc! Nătărăilor! De-abia s-a măturat!

ŞAPTE

Plăcut înfiorată, Elvira se grăbi spre arenă.

Îşi săltă picioruşu-i delicat peste parapetul îmmbrăcat în catifea roşie. I se zăriră pulpele sidefii. Rochia-i se roti prin aerul încins. Pitulicea-i pufoasă, zemoasă şi aurie căscă gura la lumea aceea bizară şi gălăgioasă.

Hop. Hop.

Elvira făcu vreo doi, trei paşi de vals şi se trezi drept în mijlocul arenei. Scăldată-n conurile de lumină ale reflectoarelor roz, portocalii, indigo.

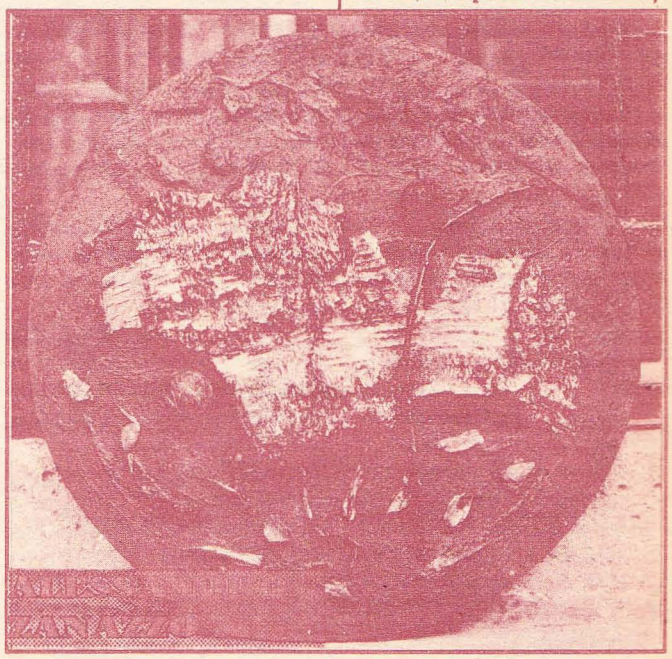

Îmbujorată toată. Parcă n-ar fi ieşit dintr-un sicriu. Parcă n-ar fi zăcut moartă atîta amar de vreme.

Doamne! Cum i se mai zbătea inimioara! I se uscaseră buzele. Parcă nu mai avea aer. Îi tremurau genunchii de-atîta emoţie. I se zbătea o pleoapă. Îi ţiuia urechea stîngă.

Lumina descrescu. Se-auzi un răpăit de tobe. Cupola circului se umflă. Panglici de mătase şerpuiră prin aer. Începu să ningă cu bănuţi de-argint uşori ca fulgul. Plouă cu brotăcei. Un vulcan se ridică din talaşul umed. Craterul uriaş bolborosi. O grămadă de bolovani încinşi fură azvîrliţi prin aer îngrozindu-i pe bieţii morţi. Arena se cutremură. Începu să curgă lava. Elvira bătu amuzată din palme. Scîntei purpurii îi căzură pe rochie sfîrîind. Urmă o clipă de tăcere. Şi-apoi, din lava incandescentă se întrupară nişte arătări. Cu scăfîrlii ţuguiate. Cu cîte zece braţe. Chicotind. Sărind într-un picior. Cîrîind. Croncănind. Latrînd. Vulcanul dispăru. Arătările îşi desfăcură pieptul şi scoseră dinăuntru nişte trompete argintii. Se strînseră la un loc formînd o piramidă şi suflară cu putere în trompete. Elvira privea plină de emoţie. Una dintre arătări se rostogoli înspre ea şi, făcînd o piruetă ameţitoare, se transformă într-un trandafir. O voce o îmbie pe Elvira să culeagă o floare. Elvira rupse floarea. Se-auzi un pocnet asurzitor şi trandafirul şi arătările dispărură. Talaşul arenei se învolbură. Apăru o procesiune. Cortegiu tăcut. O mulţime de oameni născuţi din aşchiile aurii de lemn. Unii plîngeau. Alţii-şi smulgeau părul din cap. Era o înmormîntare. Steaguri mortuare fluturau fantomatic. Coşciugul era închis. Îl ducea pe umeri patru bărbaţi voinici care cîntau. Prin aer plutiră porumbei de mucava purtînd în cioc ramuri de măslin. În jurul cortegiului alergu nişte draci de copii care purtau talere în care ardeau lumînări de răşină. Elvira se întristă. Oare ce înţelesuri aveau toate acele înfăţişări? Ce trebuia ea să înţeleagă?! Cine-i

trimite aceste mesaje?! Căci, într-o clipă, oamenii dispărură în rotocoale de fum. Rămase doar coşciugul plutind prin aer.

Pe băncile lor proaspăt gelu0ite, morţii şi ei înmărmuriră. Nu era de joacă. O băgaseră pe mînecă. Cine era oare misteriosul mort?!

Coşciugul se roti încet, încet. Capacul se săltă un pic. Prin crăpătură ţîşni un abur verzui. Morţii scoaseră strigăte de spaimă. Capacul căzu la loc. Din aer se născură şapte bărbaţi chelioşi care cărau în spate cîte o unitate computerizată. Se apropiară de coşciug şi înşurubară cîte-o fişă metalică în locaşuri parcă pregătie dinainte pentru asta. Elvira săltă de pe un picior pe altul nerăbdătoare. Cei şapte se depărtară şi începură să lucreze pe claviaturile pe care le aveau fixate pe piept. Coşciugul se zgudui. Fu învăluit de mii de cercuri luminoase. Se-auzi zumzetul unor fire de telegraf. Apoi zgomotul unor trenuri. Apoi bîzîitul unui fax. Şi vuietul unor rachete. Urmă o explozie de lumină, jerbe de foc, o ploaie de petale de staniol. Şi coşciugul şi chelioşii dispărură ca prin farmec.

– Huoooo! strigă judecătorul Leon pierzînduşi răbdarea.

– Hai, dom'le nu ne mai aburiţi! Ne-am prins! răcni comis-voiajorul Balthazar Balthazarian smulgîndu-şi din nas un vierme roşiatic. Adică era vorba de cîmpul informaţional remanent al unui mort!

– Cred şi eu! se strîmbă avocatul Luigi. Adică nu ştiu care forţă din Univers lucrează cu informaţiile noastre!

– Chiar şi cînd crăpăm! Ha, ha, ha! rîse Fifi Baston.

– Cînd sîntem morţi-copţi! se prosti Patricia Protopopescu.

– Astea-s baliverne, dom'le! zise oţărît Spiridon Iordache frecîndu-şi fruntea însîngerată. Bune de adormit copii! Noi să ne ducem acasă c-am cam pierdut vremea! Hai, hai, ce mai stai!

– Totuşi care oare se joacă aşa, de nebun?! întrebă Fifi Baston. N-ar trebui să aflăm?!

– Oricine-ar fi e un nesimţit, un măgar şi-un nepoliticos! zise primarul Iamandi. Putea măcar să se prezinte. Să vină frumos în arenă şi să zică, măi, oameni buni, bă, morţilor, eu sînt cutare şi-am de gînd să fac cutare chestie!

– O să vină pînă la urmă, nu vă pierdeţi răbdarea! ţipă domnişoara Margareta rîcîindu-şi rana de la gît. După toată tevatura asta o să vină el! Simt prin toţi porii! Are ceva de gînd!

– Să se grăbească! se burzului Lăscărică. N-am un sfanţ în buzunar! Şi azi era sărbătoare! În astfel de ocazii lumea-i miloasă! Aş fi putut să mă îmbogăţesc!

– Tacă-ţi fleanca, brută! îl luă la rost Fifi Baston. Nu ţi-e ruşine?! Sîntem într-o aşa situaţie dificilă şi ţie ţi-e gîndul la prostii?!

– Situaţia nu e chiar atît de dificilă dacă stăm şi ne gîndim că-i totuşi vorba de un caz de Trăire Paradoxală! zise judecătorul Leon masîndu-şi gîtul în locul în care-şi înfipsese colţii vampirul, în '57.

– Aiurea! Totu' e-o tîmpenie! O bazaconie! urlă Eleonora Ochean. Zi şi tu Genoveva, dacă n-am dreptate!

– Sigur că ai, dragă! îi răspunse Genoveva Grigoriu. Stăm ca nişte proşti pe băncile astea proaspăt geluite şi căscăm gura la tot felul de baliverne!

– Linişteeee! Linişteee! ţipă spiţerul Fabian.

Dar cum să tacă aşa, dintr-o dată, atîta amar de mulţime. Atîtea şi-atîtea sute de morţi proaspăt ieşiţi din coşciuge. Cum să-i faci să stea liniştiţi?! Să nu se mai foiască? Să nu mai bîrfească? Să nu-şi mai împroaşte vecinii cu sînge! Cum să faci să tacă atîtea cadavre gata, gata să sentoarcă printre cei vii?! Cum să le ceri să-şi ţină gura după ce-au stat ca muţi atîta vreme într-o groapă strîmtă şi umedă? C-au ascultat an de an cum cădeau picurii de ploaie peste mormintele şi crucile lor. C-au auzit de-atîtea ori cum zburtăceau vrăbiile printre tufele de şofran de pe aleile cimitirului. C-au fost martori la toate ţocăielile îndrăgostiţilor care se hîrjoneau fără nerusinare în spatele capelei ziua şi noaptea. C-au fost părtaşi la tînguielile rudelor. C-au auzit fără să vrea cum se certau moştenitorii şi cum se ameninţau cu îndîrjire în timp ce coşciugul în care zăcea răposatul cobora încet în groapă. Cum să tacă?! Dar ei aveau atîtea să-şi spună! Aveau atîtea mărturisiri de făcut! Voiau să se destăinuie. Să povestească cum s-au canonit în iernile cumplite sub stratul gros de zăpadă şi gheaţă. Să spună cîte-un gînd înfiorat care le trecuse prin cîmpul informaţional remanent şi rămăsese agăţat de inima lor putredă. Doamne, frumos ţi-e gîndul!

– Liniştteee! Uite c-apare fanfaraaa! urlă din nou spiţerul Fabian dînd ca un bezmetic din cioturile însîngerate.

Rînjeau periculos fanfaragiii. Se ţiseră de după cortina înstelată. Trăgeau cu ochiul lor sticlos la publicul înfierbîntat. Mustăceau. Parcă s-ar fi codit s-apară aşa, deodată, în conurile de lumină ale reflectoarelor. hahalerlele! Aruncau nori de pucioasă pe gură. Şi ce colţi aveau! Şi nişte buze roşii, roşii!

Se-ncolonară în faţa cortinei, făcură o plecăciune, dădură un ocol arenei, se opriră-n mijloc şi strigară la unison:

– Ura! Ura! Ura!

Morţii tăceau chitic. Ce să mai zică?!

Elvira oftă. Scoase limba la fanfaragii, să vadă ei că ea nu se sperie cu una cu două. Nici c-aveau colţi tăioşi. Nici că-n privirile lor se oglindeau măceluri îngrozitoare. Şi nici că asundeau sub mantiile negre, lucitoare, puternice aripi de vampir!

OPT

– Bunăăă searaaa! strigă tambur-majorul fanfarei ţîşnind dintr-un fulger globular.

– Huoooo! urlă nestăpînit judecătorul Leon.

– Huoooo! îi ţinu hangul comis-voiajorul Balthazar Balthazarian scuipînd un vierme roşiatic mare şi gras.

– Doamnelor şi domnilor, doriţi să începem cu marşu' funebru din '42! întrebă tambur-majorul fanfarei fără să ia în seamă urletele.

– Marşu'! Marşu'! Marşu'! strigară morţii cu toţii, cuceriţi pe dată de noul personaj.

– Ăla feroce?!

– Ăla! Ăla! Ăla! urlară morţii în delir.

ceva roboţei, şi alte încă vreo două, trei tîmpenii simpatice... În cîmpul literar SF se dă aceeaşi bătălie (ideologică şi politică) ca peste tot... Nici ştiinţa nu este un corp unitar... Şi atunci? Ce alege fiecare?! Controlorii de trafic stau pe tuşă şi observă lucrurile. Şi-or să zică în felul următor: cutare e un naiv, scrie binişor, e apolitic, s-ar putea să cîştigăm de pe urma lui! Pac, un premiu. Nu rîdeţi, lucrurile sînt mai grave decît ne închipuim. Scriitorii adevăraţi însă, nu se vor lăsa duşi cu zăhărelul... Cum lipseşte o asociaţie profesională care să-ţi apere drepturile în faţa editurilor şi în faţa Puterii, iată însă că eşti singur... Nu poţi supralicita cînd e vorba de banii care ţi se cuvin şi, dacă ai gura prea mare sau ideile tale SF nu se potrivesc cu cele ale lingăilor care umblă pe coridoarele Puterii, atunci te trezeşti cu o campanie anti – de toată splendoarea sau, de ce nu, cu o superbă tăcere...

- Crezi că faza de cluburi, cenacluri, asociaţii e depăşită? Ce ai propune?

- Vedeţi, am o opinie contrară multora din fandom. Eu spun în felul următor: puzderia de cenacluri apărută înainte de 1989 a fost benefică pentru SF. Ideea e că la un moment dat nu mai puteau fi controlate chiar toate. A, că erau turnători năimiţi care scriau tomuri pe la tot felul de oficine, asta-i altă chestiune. În al doilea rînd, cenaclurile au fost un balon de oxigen. Am auzit voci care au înjurat copios „cenaclurile SF uteciste". Am fost surprins să aflu că sînt vocile unora care au mîncat şi au băut pe ruptelea în „taberele uteciste" şi s-au prezentat acolo drept arhanghelii SF-ului românesc. Se mai întîmplă, oameni sîntem. Nu mă grăbesc cumva să aduc laude sistemului comunist. Dar nu pot nega ceea ce a fost bun în mişcarea SF. Nimeni nu poate şterge cu buretele... Ar însemna să facem ce s-a făcut în '45. Vînătoarea de vrăjitoare s-ar porni îndată! Eu cred că ar trebui să vorbim cu luciditate şi despre mişcarea SF dinainte de 1989 şi despre ceea ce se întîmplă astăzi. Sînt de acord că s-a produs o deteriorare vizibilă dar s-ar putea să fie, aşa cum am mai spus, o bifurcaţie. Nu e Sfîrşitul Sfîrşitului! Din punctul meu de vedere, în clipa de faţă aş vrea să fiu membru al unui sindicat SF serios care să mă apere de Televiziunea Română. Care, de exemplu, a făcut un film după o povestire de-a mea ignorîndu-mă total. Fără ca eu să-mi fi dat acceptul de principiu şi fără ca să fiu chemat să negociez un posibil contract. Este una din cele mai mari porcării pe care le-am văzut pînă acum, legată de SF... Da, cred că o asociaţie profesională, un sindicat puternic, condus de oameni serioşi nu de marionete, ar fi cel mai bun lucru pentru cei care scriu. Cît despre fani?! După opinia mea nu trebuie să renunţe la cenacluri, la cluburi, la întîlniri, la postere, la muzici, la rap, la cyberpunk! Şi, aşa, în general, trebuie să fie ei înşişi. Vor găsi modalităţi originale de a se exprima, de a căuta, de a se simţi bine, şi aşa mai departe. Sînt sigur de asta. De fapt, există încă multe cenacluri care pot să ne producă surprize...

- Sfaturi pentru tinerii scriitori...

- Sfaturi, desigur, nu mă încumet să dau. Aş putea să vă povestesc însă unele lucruri la care am reflectat în toţi aceşti ani. Dacă cei tineri vor găsi ceva demn de luat în seamă, mă voi bucura. Una din chestiunile esenţiale ale scrisului mi se pare a fi stabilirea unei convenţii şi, desigur, respectarea ei pînă la capăt. În „Cadavre de lux" mi-am porpus să omor toate personajele şi m-am ţinut de cuvînt. Acum, dacă e SF trebuie să fie SF. Nu agreez ideea potrivit căreia o poveste SF ar trebui să fie cu precădere o exprimare fidelă a unui adevăr ştiinţific sau o demonstraţie riguroasă. Pe

Ovidiu Bufnilă

mine mă interesează personajul, evoluţia lui, raportările lui la un eveniment straniu... Dacă scriu despre un coleric atunci trebuie să am grijă ca un astfel de personaj să ajungă în final tot coleric... E o chestiune care ţine de dialog, de reacţii, de legăturile cu alte personaje... În altă ordine de idei, am descoperit că literatura e legată şi de coerenţă. Fără ea, un text cade în derizoriu... Mi se pare foarte importantă coerenţa. Un personaj nu poate să-şi schimbe condiţia în mod nefiresc... Ar apare o turbulenţă specifică şi textul s-ar duce naibii... Deci, convenţie şi coerenţă... Uneori, trebuie să recunosc, textele pe care le scriam nu se împlineau în universul SF. Şi ce dacă, mi-am spus... Era un păcat? Sigur că nu. Acum vreo şapte, opt ani încă mă mai preocupa critica literară, încă mai eram interesat de unele opinii... Treptat am înţeles că nu am timp pentru aşa ceva... Am înţeles că pentru un scriitor adevărat e important următorul lucru: să aibă încredere în el însuşi şi să fie îndărătnic... Să nu plece urechea la tot felul de voci... Să nu ţină cont de critică... Să nu-i pese de nimic... În fond, a scrie înseamnă a-ţi asuma nişte riscuri... Adevăraţii scriitori n-au putut fi încadraţi unei mode, unui curent, au fost meru o problemă... E nemaipomenit să ţi se întîmple asta... Să fii un cîştigător în felul tău... Să nu te poată atinge nimic... Nici opiniile activiştilor culturali şi nici „lucrăturile" pupincuriştilor care se agaţă cu disperare de fandom... A scrie e chestie de semn... Pe fruntea multora stă un astfel de semn... E o lumină, desigur... Eu mă simt alături de toţi cei care scriu astăzi SF... Că fiecare o face mai bine sau nu asta e o altă problemă... Nu pot decît să privesc plin de simpatie eforturile altora... Şi să încerc să înţeleg ce vor să facă unii sau alţii... Cînd scrii cu adevărat nu mai ai timp de găscuţe, de bîrfă, de şmecherii mafiote... A, că la un moment dat traiectoria îţi poate fi schimbată... Trebuie să fii cu ochii-n patru...Cu mulţi ani în urmă am înţeles că trebuie să-mi urmez drumul... Am scris ce-am crezut eu că trebuie să scriu şi, se pare, n-am greşit... A sta mereu în umbra unor mari scriitori sau a face temenele activiştilor culturali sau a te înrobi unei mode nu înseamnă decît a te anula ca scriitor... Înseamnă, în final, a-ţi pierde semnul!

- Ce părere ai despre JSF ?

- Cred că săptămînalul „Jurnalul SF" are următoarea calitate, e deschis curentelor diverse şi opiniilor diverse. Asta e un lucru bun şi puţine reviste SF au reuşit-o... Îmi place că paginile lui sînt de foarte multe ori incitante şi incendiare... Nu e o apariţie ternă, bună de bifat la gazeta de pereţe... Sper din toată inima să poată rezista... În al doilea rînd e foarte bine că nu cade într-un partizanat minor şi că încearcă să interconecteze punctele SF din toată ţara... La început am crezut că nu are un program clar şi că e doar un ghiveci... M-am înşelat... Mă bucur că s-a hotărît să facă un număr Bufniţă dar mă şi cuprind frisoanele că n-am reuşit poate să mă fac înţeles sau că un astfel de număr a venit prea devreme... Nu pot decît să-i mulţumesc lui Adrian pentru acest travaliu... ***Dacă n-o să mă bănuiţi de superficialitate, aş îndrăzni, să afirm că „Jurnalul SF" e regina publicaţiilor geniului...*** Are suflu, e curajoasă şi scînteietoare... Şi ghiduşă... Şi gravă uneori... Domnule, să treceţi cu bine de 2000... Şi gata, că devin patetic şi o să mă înjure unii şi alţii, şi cine ştie, poate că pe bună dreptate...

A consemnat,
Adrian Bănuţă

– Marşu' bubuitor? întrebă tambur-majorul ridicînd bastonul cu maciulie de argint.

– Da, dom'le! îi strigă avocatul Luigi. Să ni se încreţească pielicica asta putredă, ha, ha, ha!

Tambur-majorul se îndreptă către fanfară. Dum. Dum. Dum. Barosan, gagiu', se vedea de la o poştă. Fanfaragii-l primiră-n poziţie de drepţi. Nici nu clipeau, hahalerle! Tocmai îşi lustruiseră bine, bine, de tot instrumentele. Nu suflau. N-aruncau pe gură nori de pucioasă. Nu-şi dădeau coate. Nu rînjeau. Unu' nu mai mişca!

– Băieţi! strigă tambur-majorul. Ascultaţi comanda la mineee!

Bum. Bum. Blap. Blap. Trom. Trom. Fing. Fing. marşul funebru din '42 bubui sub cupola circului făcînd să troznească băncile proaspăt geluite.

Morţii băteau tactul. Ce le mai plăcea! Pocneau din plame. Fluierau ca nişte apucaţi. Unul dintre ei strigă ducîndu-şi palmele descărnate pîlnie la gură:

– Curaj, curaj, Elviraaa! Dă-le la moacă! Toacă-i! Nu te lăsa! I-ai în unghii, fată dragă! Înhaţă paşaportu' nostru pentru viaţă! Sînt gata să-ţi vin în ajutor! Hei, hei, Elvira, mă vezi?! Aici, sus, la galerie! Pe rîndul cincisprezece! Eu sînt! Scriitorul Tiberiu...

Boaf! Mortul se dezechilibră şi se prăbuşi ca un crab printre bănci. Ceilalţi se repeziră să-l scoată de-acolo. Cîţiva, de jos, de lîngă arenă, strigară plini de încrîncenare:

– Să crape bonjuristul!

– Ăsta-i tipu' care mîzgăleşte tot felul de porcărele pe hîrtie!

– Şi le mai şi publică!

– Nici nu-l cheamă Tiberiu... E-un nume de împrumut! Un pseudonim!

– Dom'le, eu ştiam că-l cheamă...

– Las-o moartă! Să-l tragem în ţeapă!

– Să-l bumbăcim!

– Asta-i ăla care face scenarii! E-n cîrdăşie cu Guvernu'!

– La care guvern te referi?

– Mă gîndesc la toate guvernele din toate timpurile şi de pe toate meridianele!

– E un barosan, atunci!

– Aiurea! Un ticălos!

– Scriitor!

– Las' că ştim noi ce ştim!

– Aşa e! Ne-a sucit minţile cu poveştile lui fără cap şi coadă!

– Incripitat!

– Misterios!

– Mincinos!

– Un neînţeles!

– Cică trage semnalu' de alarmă! Ne avertizează!

– Cum aşa, dom'le?! Păi nu s-au luat după scrierile lui şi ne-au tras-o la moacă atîta amar de vreme?!

– Nu vorbi, dragă!

– Da' ce credeai?! P'ăştia de la Guvern nu-i prea duce capu'! Fac şi ei pe nebunii! Da' să-i vezi cum răsfoiesc o mie de cărţi să găsească vreo chestie care să le convină!

– Zău?!

– Da' ce credeai, dragă, că ei conduc aşa, după ureche?!

– Şi zici că Tiberiu ăsta e cu ei?!

– Vezi bine! Lucrează mînă-n mînă!

– Să-l dăm la groapa cu furnici!

– Să-l împroşcăm cu vitriol!

– Să-i tăiem ouşoarele!

– Să-l facem tăiţei!

– Să-i bem sîngele, mama lui de scribălău!

Şi tot aşa pînă cînd curva aia de Fifi Baston începu să-i pocnească pe toţi cu poşeta după scăfîrile şi să-i împungă cu umbreluţă-i rozalie, cam ferfeniţă, ce-i drept. Striga:

– Măgarilor! Ageamiilor! Malagambiştilor! Vă legaţi de unu' de-ai noştri?! Tocmai acu' cînd Diavolu' sau ce-o fi arătarea aia vrea să ne facă felul?! Las' că v-am însemnat eu pe vreo cîţiva! Habar n-aveţi că domnu' scriitor aici de faţă a fost primul care-a avut curajul să zică, nu-i aşa, că totul e o ficţiune exemplară!

– Nu vorbi Fifi! strigă judecătorul Leon frecîndu-şi un cucui răsărit în creştetul însîngerat.

– Să vă spun eu, porcovanilor! Domnu' scriitor a spus că iar au început să fabuleze guvernanţii! Că-n fiecare zi ne afundăm în imaginarul colectiv! Că imaginaru' ăsta e alimentat de Maeştrii Ficţiunii!

– Care-or fi ăia? întrebă avocatul Luigi.

– Păi cine să fie?! Activiştii năimiţi care controlează inteligenţa naţiunii şi care umblă şi cu lumînarea după copii supradotaţi!

– Şi ce-i rău în asta?!

– Activiştii ăştia le pregătesc copiilor un viitor sumbru! Îi vor robi! Or să-i pună să lucreze în contul unor forţe oculte!

– Ne pui pe jeratic, Fifi!

– Staţi că nu-i totul! Printre Maeştrii Ficţiunii se numără mai-marii televiziunii, presei şi radioului!

– Ăia pe care-i vedem toată ziua leorpăind pe micul ecran! întrebă Spiridon Iordache tremurînd tot.

– Nicidecum! Sînt unii pe care nu-i vede nimeni! Şi-apoi vin la rînd cei care trag sforile politicii şi unii de prin serviciile secrete...

– Auzi, drăguţă! răcni comis-voiajorul Balthazar Balthazarian strivindu-şi sub pleoapă un vierme roşiatic. Am mai auzit noi chestii dintr-astea! Nu-i nimic nou. Hai, nu te mai prosti! Zi mai degrabă că ţi-a căzut cu tronc scriitoraşu' şi c-ai vrea să te drăgălăşeşti cu el! Ha, ha, ha!

Spiridon Iordache zise, că, după părerea lui, Fifi, avea dreptate să-l apere pe scriitor. Patricia Protopopescu strigă că şi ea e de partea literatului şi că simţise şi ea, din plin, cum Ficţiunea generalizată otrăvea corola de minuni a lumii. Primarul Iamandi negă orice amestec în chestii ficţionale. Madam Elefterescu mărturisi că generalul ei bîiguise ceva despre o posibilă ficţiune atunci cînd se afla pe patul de moarte. Domnişoara Margareta rîse în hohote şi spuse că-n singurătate văzuse totul foarte clar.

– Ce-ai văzut, dragă? întrebă Genoveva Grigoriu.

– N-ai auzit? se strîmbă domnişoara Margareta. Am văzut tot ce era de văzut. Într-o clipă! Stăteam întinsă-n pat şi mă uitam în tavan. Mă dureau ochii de-atîta alb.

– Şi?! întrebă spiţerul Fabian.

– Şi cum stăteam aşa am văzut totul.

– Şi? strigă neliniştit judecătorul Leon.

– Şi m-am dus în bucătărie şi-am luat un cuţitoi şi mi-am tăiat gîtu'!

JURNALUL

ALEX . ŞTEFĂNESCU

„Ovidiu Bufnilă a depăşit faza gravităţii teatrale caracteristice recentului iniţiat şi scrie, în momentul de faţă, o literatură ştiinţifico-fantastică fantezistă, mai direct spus, ştiinţifiico-fantezistă. Surprinde plăcut în proza sa, în afară de imaginaţia tehnică specifică genului, o deplină familiarizare cu tehnicile literare".

(„România literară", 1983)

SORIN ANTOHI

„Fiecare erou (putem pune fără ezitare şi prefixul „anti") al prozelor lui Bufnilă e o colecţie de istorii care se recombină aleatoriu pentru a desena un nou destin la fiece nouă lectură, astfel că frecventarea textelor acestui autor e o experienţă intelectuală de cel mai subtil alexandrinism".

(„Ştiinţă şi tehnică", 1985)

ALEXNADRU MIRONOV

„Bun stilist şi, în acelaşi timp, capabil să condenseze substanţa epică pînă la densităţi absolut uimitoare, Ovidiu Bufnilă reuşeşte uneori short-short-stories demne de pana unui Frederic Brown, maestrul necontestat al genului".

(„Povestiri despre invenţiile mileniului III" (a) 1986)

MIHAI BĂDESCU

„Scrisul lui Ovidiu Bufnilă avea să evolueze spre un tip aparte de literatură ştiinţifico-fantastică (ilustrat de pildă de un Frederic Brown sau Kurt Vonnegut jr.) şi să-l legitimeze astăzi ca pe o prezenţă profund originală în peisajul nostru literar".

(„Povestiri ciberrobotice", (a), 1986)

LUCIAN IONICĂ

„Stilul lui Ovidiu Bufnilă, adecvîndu-se dimensiunilor prozelor, oferă pe alocuri dovezi de reală virtuozitate. Place prin densitate şi forţă, surprinde prin inventivitate, capcane sînt întinse la tot pasul, notaţia este mereu ruptă de aducerea în prim plan a cîte unui lucru neaşteptat ori a unei observaţii surprinzătoare".

(„Paradox", 1989)

CORNEL ROBU

„O constrîngere interioară este mai greu de distins, în cazul lui Ovidiu Bufnilă, în condiţiile în care, paradoxal, reducerea dimensiunilor la minimum nu antrenează în mod necesar cum am avea dreptul să aşteptăm în virtutea teoriei (literare, evident!) o concentrare la mximum a mijloacelor şi o limpezime extremă a expresiei".

(„Timpul este umbra noastră", (a), 1991)

NICOLAE OPREA

„Roboţii, inşii paranormali, extratereştrii se comportă în povestirile lui Ovidiu Bufnilă ca nişte oameni comuni, copleşiţi de grijile şi problematica existenţei banale. Fantasticul, se poate spune, este astfel plasat în inima realului"

(„Zburătorul, 1992)

MIRCEA OPRIŢĂ

„Dezagregarea intrigii, proiecţia omului în irealitate, anularea funcţiilor clasice de timp şi spaţiu – totul convergînd spre un nou tip de discurs, centrat pe limbaj – sînt procedee „textualiste" pe care anticipaţia le experimentează în proza lui Bufnilă cu o fervoare şi un succes neegalate de alţi autori".

(„Tribuna", 1992)

CARMEN GOVOREANU

„Personajele lui Ovidiu Bufnilă sînt majoritatea fiinţe umane transbordate în Univers. Exerciţiul asociativ se face pe suprafeţe întinse, contribuind substanţial la îmbogăţirea şi diversificarea imaginarului. Discursurile sînt preluate cu inteligeţă şi precizie, putînd lua o turnură parodică pe alocuri"

(„Calende", 1993)

UN IMPERIU ÎNTR-O REPUBLICĂ